

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ

Storytelling

สถาบันภาษาอังกฤษ
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
กระทรวงศึกษาธิการ

2558

คำนำ

เอกสารการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง “Storytelling” ฉบับนี้ เป็นเอกสารที่รวบรวมองค์ความรู้ เทคนิค และกิจกรรมการเรียนรู้เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้วยเทคนิคการสอนเล่าเรื่อง (Storytelling)

สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน หวังเป็นอย่างยิ่งว่าเอกสารฉบับนี้ จะเป็นประโยชน์สำหรับครูผู้สอนในการนำไปปรับใช้สำหรับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาคุณภาพนักเรียนต่อไป

ขอขอบคุณคณะกรรมการดำเนินงานทุกท่านที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดทำเอกสารจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง “Storytelling” ฉบับนี้

สถาบันภาษาอังกฤษ

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

กระทรวงศึกษาธิการ

2558

สารบัญ

หน้า

คำนำ

บทที่ 1 ความเป็นมา

บทที่ 2 การสอนการเล่าเรื่อง

บทที่ 3 ตัวอย่างการจัดกิจกรรมการสอน Storytelling

- กิจกรรมที่ 1 Telling the Story “My Bad Day”
- กิจกรรมที่ 2 Walks of Life
- กิจกรรมที่ 3 Character Interview
- กิจกรรมที่ 4 “Who do you believe?”
- Exercise: “Who do you believe?”
- กิจกรรมที่ 5 “Who’s the boss here?”
- Exercise: “Who’s the boss here?”
- กิจกรรมที่ 6 Twinkle Twinkle
- กิจกรรมที่ 7 Bill and Ben
- Exercise: Bill and Ben
- กิจกรรมที่ 8 How to create one’s own story?
- กิจกรรมที่ 9 Sharing your story

บทที่ 4 เกณฑ์การตัดสิน (Storytelling Evaluation)

บทที่ 5 ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากวิทยากรและครู ในค่าย Storytelling

บทที่ 6 เทคนิควิธีการสอนการเล่าเรื่องจากครูผู้เข้าร่วมกิจกรรม Storytelling ในงาน “เก่งสร้างชาติ”

ภาคผนวก

Some websites for future References

คณะผู้จัดทำ

บทที่ 1

ความเป็นมา

การเล่าเรื่อง (Telling a story)

เรามักจะได้ยินผู้คนบอกเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นกับพวกเขาในแต่ละวัน เช่น เล่าตอนตื่นเต้นที่สุดของภาพยนตร์ หรือการเล่าถึงสิ่งดี ๆ ที่เกิดขึ้นกับพวกเขาเข้าไปมา สิ่งเหล่านี้เป็นตัวอย่างของการเล่าเรื่องไม่เพียงแต่พวกเขาจะพบเห็นกิจกรรมเหล่านี้ เรายังมีส่วนร่วมในกิจกรรมเหล่านี้ด้วย เช่น การแลกเปลี่ยนประสบการณ์กับเพื่อนๆ และคนในครอบครัว สิ่งเหล่านี้ชี้ให้เห็นว่าพวกเราทุกคนเป็นนักเล่าเรื่องกันอยู่แล้ว เวทีสำหรับการเล่าเรื่อง เช่น ที่เทศกาลเล่านิทาน Marsh Supermarkets Hoosier จะพบการเปลี่ยนแปลงจากเรื่องเล่าในปัจจุบันเล็กน้อย กฎเกณฑ์นำไปสู่ความแตกต่างของการเล่าคือ เวที ขั้นตอนในการแนะนำเรื่องและการฝึกฝน ซึ่งจะทำให้ผู้ฟังหลงใหล การเล่าเรื่องนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย คุณค่าของการเล่าเรื่องไม่ว่าจะเล่าบนเวทีหรือที่ระเบียงบ้านก็ได้แตกต่างกัน การแลกเปลี่ยนเรื่องราวก่อให้เกิดการรวมตัวกันระหว่างผู้เล่าและผู้ฟัง เรื่องที่เล่าจะเป็นสิ่งผูกมัดคนทั้งสองกลุ่มเข้าด้วยกัน หากเราได้รับรู้เรื่องราวของผู้อื่น การเข้าใจผิดและการตัดสินผู้อื่นผิด ๆ ก็เกิดขึ้นได้น้อย การเล่าเรื่องจะเปิดช่องให้เราได้เข้าถึงเรื่องราวและวัฒนธรรมของผู้อื่นในอีกมุมมองหนึ่ง (กิจกรรมประกอบการสอน กิจกรรมที่ 1 หน้า 11)

ความหมายของการเล่าเรื่อง (What is Storytelling?)

การเล่าเรื่อง หมายถึง การบอกกล่าวเรื่องราวจากผู้หนึ่งไปยังผู้หนึ่ง เพื่อเป็นการถ่ายทอดความเข้าใจ ความรู้ ความคิดเห็น วัฒนธรรม และสิ่งอื่น ๆ

ทำไมจึงต้องเป็นการเล่าเรื่อง (Why Storytelling?)

ประโยชน์ที่จะได้รับการสอนด้วยการเล่าเรื่อง

การเล่าเรื่องเป็นวิธีการศึกษาที่เก่าแก่ที่สุดอีกวิธีหนึ่ง ผู้คนทั่วโลกมีธรรมเนียมในการใช้เรื่องเล่า เพื่อเป็นการถ่ายทอดความเชื่อ ขนบธรรมเนียม ประเพณี และประวัติศาสตร์ของพวกเขาสู่ชนรุ่นหลัง เรื่องเล่าจะช่วยดึงจินตนาการ อารมณ์ และช่วยเปิดใจของผู้ฟัง ดังนั้นผลประโยชน์ที่จะได้รับอย่างแท้จริงก็คือแง่คิด หรือคติสอนใจในเรื่องเล่าเหล่านั้น ๆ

การเล่าเรื่องพัฒนาทักษะการเขียนของผู้เรียนได้อย่างไร

Donald Davis นักเล่านิทาน นักเขียน และนักการศึกษาผู้มีชื่อเสียงกล่าวว่า การเล่าเรื่องเปรียบเหมือนสะพานเชื่อมโยงความสามารถทางภาษาของเด็กจากภาษาระดับที่หนึ่ง (ภาษาท่าทางและภาษาพูด) ไปสู่ภาษาระดับที่สอง (ภาษาเขียน) การพูดคุยผ่านการเล่าเรื่องนั้นนักเรียนจะเป็นผู้ช่วยที่ดี กระบวนการเล่าเรื่องนี้จะดำเนินไปอย่างต่อเนื่องจนสามารถที่จะเข้าสู่กระบวนการเขียน (ในระดับกลาง) เมื่อเรื่องทั้งหมดมาอยู่รวมกันในหน้าเดียว นักเรียนจะทำการแก้ไข และทำงานซ้ำ ๆ เพื่อเพิ่มเติมรายละเอียดอันจะช่วยให้เรื่องสมบูรณ์ ซึ่งเป็นกระบวนการเขียนที่พัฒนาขึ้น (ในระดับสูง) กระบวนการนี้จะช่วยให้ผู้เรียนเพิ่มพูนประสบการณ์การใช้ภาษาพูด การแสดงท่าทาง และทักษะการฟัง อันจะส่งผลให้ผู้เรียนสามารถเขียนและอ่านได้ด้วยตนเอง เมื่อเสร็จสิ้นกระบวนการ ผู้เรียนสามารถจะเริ่มต้นเล่าเรื่องและดึงดูดความสนใจของผู้ฟังได้ และสามารถจบกระบวนการเรียนรู้ด้วยงานเขียนที่มีคุณภาพ

สิ่งที่คุณเรียนจะได้รับจากการฟังเรื่องเล่า (Benefit from Storytelling)

1. การฟังเรื่องเล่าช่วยเสริมสร้างจินตนาการ
2. ปลุกฝังให้ผู้เรียนรักภาษาและเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนรักการอ่าน
3. พัฒนาทักษะการฟังของผู้เรียน
4. การฟังเรื่องเล่าพัฒนาทักษะของภาษาต่าง ๆ เช่น การเรียนรู้คำศัพท์ การเรียงลำดับเหตุการณ์ การทบทวนเรื่อง และการเขียนเรื่อง
5. พัฒนาความคิดสร้างสรรค์
6. เมื่อผู้เรียนฟังเรื่องเล่าร่วมกัน ผู้เรียนจะได้เรียนรู้คำพูดและวลีที่พูดบ่อย ๆ ในเรื่องเล่า ข้อความเหล่านี้จะถูกนำมาใช้ในชั้นเรียนอย่างสม่ำเสมอ
7. เสริมสร้างการยอมรับ พัฒนาความมั่นใจขณะพูดต่อหน้าชุมชน
8. พัฒนาทักษะทางภาษาในระดับที่สูงขึ้น
9. สร้างความสัมพันธ์อันดีภายในชั้นเรียน
10. การเรียนรู้ด้วยการเล่าเรื่องเป็นกระบวนการที่ผู้เรียนจะได้เรียนรู้ทุกขั้นตอนของการเรียนภาษาดังนี้
 - วิธีการอ่านเพื่อจุดประสงค์ใดจุดประสงค์หนึ่ง และเรียนรู้การประเมินผลการเล่าเรื่อง
 - ความแตกต่างระหว่างการเล่าเรื่อง การอ่าน และการใช้อุปกรณ์ประกอบการเล่า
 - การเป็นผู้ฟังที่ดี และการติชมอย่างสร้างสรรค์
 - เทคนิคเข้าถึงและดึงดูดความสนใจของผู้ฟังขณะเล่าเรื่อง (ด้วยการใช้สายตา การใช้เสียง การใช้ท่าทาง และอื่น ๆ)
 - ประสพการณ์จากการกล้าแสดงออก ทำให้ผู้เรียนมีการพัฒนาทางสติปัญญา
11. ผู้เรียนกล้าเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับตนเองมากขึ้น ช่วยเสริมสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างครูและนักเรียน

ข้อดีของนิทานและเรื่องเล่า (Advantages of Tales and Stories)

1. ให้คติสอนใจ และกระตุ้นให้ผู้ฟังมีอารมณ์ร่วมกับเรื่องนั้น ๆ
 2. การรับฟังเรื่องจากที่ต่าง ๆ ทั่วโลก เสริมสร้าง เข้าถึง และความซาบซึ้งต่อวัฒนธรรมของชาติอื่น ๆ
 3. การเรียนรู้เรื่องเล่าเก่า ๆ (นิทานพื้นบ้าน เทพนิยาย นิทานหลอกเด็ก ตำนาน) ช่วยให้เด็ก ๆ มีกรอบแนวคิดเกี่ยวกับบรรณกรรมและวัฒนธรรม
 4. นิทานเป็นสื่อเชื่อมโยงความรักใคร่ ความใกล้ชิดระหว่างพ่อแม่กับลูก ครูกับศิษย์ บรรณารักษ์กับเด็ก ๆ ที่มาใช้ห้องสมุด ทำให้เด็กเกิดความรู้สึกอบอุ่น เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง รู้สึกว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของสังคม
 5. ตอบสนองต่อความต้องการของเด็ก ๆ ที่อยู่ในวัยอยากรู้อยากเห็น อยากรู้อะไร มีประสบการณ์ ซึ่งส่วนหนึ่งได้มาจากการฟังนิทาน
 6. ฝึกให้เด็กเป็นผู้รู้จักฟัง มีสมาธิ รู้จักสำรวจอริยาบถของตนเอง
 7. เป็นการสร้างสรรค์ในด้านภาษาให้แก่เด็ก ทำให้เด็กใช้ภาษาได้ถูกต้อง รู้จักคำศัพท์ต่าง ๆ ถ้าผู้เล่านิทานระมัดระวัง รู้จักเลือกใช้ถ้อยคำ จะทำให้เกิดสุนทรียในภาษา เพราะมีแบบอย่างที่ดี ออกเสียงได้ถูกต้อง
 8. ให้ความบันเทิงกับเด็ก ๆ ทำให้เด็กได้ผ่อนคลายอารมณ์ ได้รับความสนุกสนาน เพลิดเพลิน ทำให้เด็ก ๆ ไร่แรงแจ่มใสสมวัย
 9. ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ของเด็ก ๆ นิทานก่อให้เกิดจินตนาการ เด็กอาจจะเกิดความคิดสร้างสรรค์ในการแต่งนิทานขึ้นเอง หรือวาดรูปตามจินตนาการจากนิทานที่ได้ฟัง ทำให้เด็ก ๆ คิดว่าเขามีโลกส่วนตัวที่เขาจะคิดสร้างสรรค์อะไรก็ได้ ทำให้เกิดความภาคภูมิใจในตนเองตามมา
 10. เพิ่มพูนความรู้สึกเล็ก ๆ น้อยๆ ให้กับเด็ก เช่น ด้านศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณีภูมิศาสตร์ของประเทศต่าง ๆ ทำให้เด็กสามารถตัดสินใจด้านการแสดงออกสนองตอบเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้ถูกต้อง
 11. ผู้เล่ามีโอกาสที่จะแทรกคำสอนไปในนิทานเท่าที่เด็กจะรับไหวได้ เช่น ปลุกฝังคุณธรรมด้านต่าง ๆ สอนให้รักเมตตาต่อสัตว์ ไม่พูดเท็จ มีความซื่อสัตย์ มีใจโอบอ้อมอารี ไม่อิจฉาริษยากัน เป็นการกล่อมเกลานิรันดร์เด็กให้น่ารัก อ่อนโยน ไม่เอาเปรียบ และเป็นที่รักของทุกคน
- นิทานเป็นกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อพัฒนาการด้านต่าง ๆ ของเด็กทุกวัย เด็กสามารถพัฒนา ด้านสติปัญญา อารมณ์ ภาษา สังคม บุคลิกภาพ ตลอดจนความคิดสร้างสรรค์ได้ โดยใช้นิทานเป็นสื่อในการร่วมกิจกรรมต่าง ๆ

เหตุผลในการสอนการเล่าเรื่อง (Reasons for Teaching Storytelling)

1. เพื่อแบ่งปันประสบการณ์ให้แก่ผู้เรียน
2. ได้ประโยชน์ที่ดีทั้งผู้เล่าและผู้ฟัง
3. เปิดโอกาสให้แสดงบทบาทตามแนวความคิดของตนเอง
4. เพื่อเป็นการส่งเสริมและพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองให้เป็นที่ยอมรับ
5. เพื่อเป็นการกระตุ้นความสนใจให้เกิดความพอใจในการอ่านอย่างมีความสุข
6. เป็นการเพิ่มทักษะในการเรียนรู้การอ่านและการเขียน
7. แสดงออกความสัมพันธ์ระหว่างภาษาเขียนและภาษาพูด
8. เป็นการยกระดับคำศัพท์และพัฒนาการทางภาษา
9. สอนและเสริมแรงในการพูดปากเปล่า เพื่อให้ครอบคลุมอยู่ในหลักสูตร
10. นำเสนอรูปแบบของภาษาอย่างมีประสิทธิภาพ
11. สนับสนุนส่งเสริมเพื่อให้เกิดความคิดรวบยอดในหลักสูตรสถานศึกษา
12. เพื่อเป็นการพัฒนาทักษะการฟัง
13. ทำให้พัฒนาทักษะและวิสัยทัศน์อย่างมีประสิทธิภาพ
14. พัฒนาให้ผู้เล่าตระหนักถึงการใช้คำศัพท์ที่มีผลกระทบต่อผู้ฟัง
15. ส่งเสริมให้นักเรียนเรียนรู้พฤติกรรมของมนุษย์
16. เป็นการส่งเสริมและยกระดับทั้งทักษะการเขียนและการอ่าน
17. ทำให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ ระหว่างทักษะการอ่านและการเขียน
18. แสดงให้เห็นถึงประสิทธิภาพของการเขียนในระดับสากล
19. เปิดโอกาสให้นักเรียนประสบความสำเร็จในแต่ละระดับ
20. ยกระดับเพื่อพัฒนาการคิดในระดับที่สูงขึ้น การคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์
21. เพิ่มขีดความสามารถในการจำรายละเอียดได้เป็นอย่างดี
22. ส่งเสริม พัฒนา และตระหนักในการเขียนที่หลากหลายรูปแบบ
23. เป็นการยกระดับความสามารถในการระบุสาระสำคัญของเรื่องได้
24. ช่วยเพิ่มขีดความสามารถในการจำรายละเอียดในการเรียงลำดับเหตุการณ์
25. พัฒนาความเข้าใจให้สูงขึ้น
26. ส่งเสริมและพัฒนาความคิดสร้างสรรค์
27. เพื่อปลูกจิตสำนึก และให้มีความคุ้นเคยกับรูปแบบการเล่าเรื่อง
28. เพื่อให้มีโอกาสได้เข้าถึงข้อมูลที่เป็นจริง
29. เสริมแรงให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้น
30. เปิดโอกาสให้นักเรียนเรียนรู้อย่างมีความสุขและสร้างสรรค์

31. ให้ครูเข้าถึงความรู้สึกของนักเรียน
32. เป็นเครื่องมือในการวัดและประเมินความมั่นใจของนักเรียน
33. เปิดโอกาสให้ครูได้เรียนรู้ความต้องการของนักเรียนที่หลากหลาย

การสอนการเล่าเรื่อง

ผู้เล่าแต่ละคนมีความสามารถเล่าเรื่องได้เหมาะสมกับเรื่องที่แตกต่างกัน การเล่าเรื่องที่ดีไม่จำเป็นต้องมีภาพ อุปกรณ์ หรือเครื่องแต่งกายเพื่อช่วยให้ผู้ฟังเข้าใจเรื่องที่เล่า เรื่องเล่าที่ดีไม่ได้หมายความว่าต้องนำเรื่องยาว ๆ มาเล่าย่อเรื่องได้ หรือการที่ผู้เล่าจดจำบทกวีที่ต้องจำคำต่อคำแล้วนำมาเล่า การเล่าเรื่องที่ดีไม่ใช่การนำเอาภาพยนตร์หรือรายการทีวีมาเล่าให้ฟังซ้ำอีก หากแต่เป็นการนำเอาเรื่องที่มีองค์ประกอบครบทั้งหมดที่เล่าสืบทอดกันมาเล่า นักเล่าที่ดีจึงต้องมีศิลปะในการเล่าโดยการถ่ายทอดทางคำพูดเป็นหลัก ดังนั้นการฝึก การเล่าเรื่องให้ดียิ่งควรคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

สิ่งที่ควรคำนึงในการฝึกสอนการเล่าเรื่อง (Specific areas to work on when coaching teller)

การเปล่งเสียง (Projection)

ผู้เล่าจะต้องเล่าเรื่องให้ผู้ฟังได้ยินอย่างทั่วถึง ทั้งนี้รวมถึงผู้ฟังที่อยู่แถวหลังสุด เพื่อดึงดูดความสนใจจากผู้ฟัง สามารถฝึกการออกเสียงได้โดยผู้ฝึกยืนอยู่แถวหลังสุด ใช้บัตร 2 ใบ แสดงความหมายของการพูด เมื่อผู้เล่าเล่าได้ดีผู้ฝึกจะชูบัตรสีเขียว หากเปลี่ยนเป็นบัตรสีแดงนั้นแสดงว่าผู้เล่าจะต้องเล่าเสียงดังขึ้น และเมื่อผู้เล่าเล่าเรื่องได้ยินชัดเจน ให้เปลี่ยนกลับไปเป็นบัตรสีเขียว

การพูดและการออกเสียงที่เหมาะสม (Clear speech and proper enunciation)

ผู้ฟังจะต้องเข้าใจสิ่งที่ผู้เล่าพูด ดังนั้นผู้เล่าจะต้องมีจังหวะเร็ว-ช้าในการเล่า มีการออกเสียงที่สอดคล้องกับอารมณ์ ตัวละคร และเรื่องที่เล่า ในการฝึกผู้ฝึกจะต้องจดบันทึกคำที่จำเป็นต้องปรับปรุงเพื่อให้ผู้ฟังสามารถรับรู้ความหมายของคำนั้นร่วมกับผู้เล่า

การเคลื่อนไหวของร่างกาย (Body movement)

การเคลื่อนไหวร่างกายจะช่วยให้ผู้ฟังมองเห็นภาพของเรื่องที่เล่า อย่างไรก็ตามผู้เล่าจะต้องคำนึงเสมอว่าการเล่าเรื่องหรือการเล่านิทานไม่ใช่การแสดง ผู้เล่าควรเลือกตอนที่สำคัญที่สุดและเหมาะสมที่สุดของเรื่องในการเคลื่อนไหวร่างกาย การเคลื่อนไหวร่างกายแต่ละครั้งจะต้องมีความหมาย การเคลื่อนไหวร่างกายที่มากเกินไปหรือไม่เหมาะสม จะทำให้ผู้ฟังเกิดความรู้สึกสับสนต่อการเล่าเรื่อง ข้อควรคำนึงของการเคลื่อนไหวในการเล่าเรื่อง คือ

- ไม่ควรเคลื่อนไหวเกิน 3 ฟุต
- ไม่ควรวิ่งหรือกระโดด
- ไม่ควรหันหลังให้ผู้ฟัง
- มือควรอยู่ในท่าสบายๆ ไม่บิดมือ หรือเหวี่ยงไปมา

การสบสายตา (Eyes Contact)

ผู้เล่าควรมีปฏิริยาตอบสนองกับผู้ฟัง ไม่ควรมองพื้น มองเพดาน หรือผนังห้องด้านหลัง ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการหลีกเลี่ยงผู้ฟัง ในขณะที่เดียวกันผู้เล่าก็ไม่ควรจ้องผู้ฟัง ควรกวาดสายตาไปยังผู้ฟังอย่างทั่วถึง

การเข้าถึงตัวละคร (Developing Character)

ท่าทาง การแสดง และการใช้เสียง เป็นตัวเพิ่มรสชาติในการเล่าเรื่อง เช่น ผู้เล่าเล่าเกี่ยวกับแม่มดแล้ว ค้อมตัวทำหลังค่อมหรือไม่ เสียงแม่มดปะทุเป็นจังหวะเหมาะสมหรือไม่ สิ่งเหล่านี้จะพัฒนาขึ้นเองอย่างเป็นธรรมชาติเมื่อผู้เล่าเข้าถึงเรื่องที่ตนเล่า ดังนั้นผู้เล่าควรกล้าที่จะคิดถึงบุคลิกของตัวละครในเรื่องในแบบที่ตนเข้าใจ

การใช้เสียงประกอบ (Sound Effects)

การใช้เสียงประกอบ เช่น เสียงประตูลั่น เสียงลม เสียงโห่ร้อง เสียงสัตว์ ฯลฯ ช่วยให้เรื่องเล่าบางเรื่อง น่าสนใจมากยิ่งขึ้น เสียงดนตรีหรือเสียงเพลงมักจะทำให้ผู้ฟังมีส่วนร่วมไปกับเรื่องที่เล่า ทั้งนี้ ต้องคำนึงถึงว่าเรื่องที่เล่าไม่ใช่ทุกเรื่องที่จะมีเสียงประกอบ

อารมณ์ และน้ำเสียง (Mood and Tone)

สิ่งที่จะช่วยให้เข้าถึงบรรยากาศของเรื่องเล่า ว่าเป็นเรื่องสยองขวัญ โรแมนติก หรือเรื่องขบขัน อารมณ์ และน้ำเสียงทั้งหมดที่ประกอบอยู่ในการเล่าเรื่องจะช่วยให้ผู้ฟังสัมผัสกับเรื่องเล่าได้อย่างแท้จริง ผู้เล่าต้องกล้าที่จะเล่าด้วยน้ำเสียงแสดงถึงอารมณ์ของตัวละคร หรือเหตุการณ์นั้น ๆ

จังหวะในการเล่าเรื่อง (Rate/Speed)

ตัวละครและสถานการณ์ในเรื่องจะเป็นตัวชี้ให้เห็นว่าการเล่าเรื่องขณะนั้นควรจะช้าหรือเร็ว ผู้เล่ามักจะเล่าเรื่องเร็วเกินไป จนดูเหมือนกำลังวิ่งแข่งขันไปกับการเล่าเรื่อง ควรฝึกให้ผู้เล่ามีจังหวะในการเล่าที่แตกต่างและเหมาะสมกับอารมณ์ของเรื่องในขณะนั้น

การช่วยให้นักเรียนจำเรื่องที่เล่าได้เป็นเพียงแค่ขั้นตอนเล็กขั้นหนึ่งของการเล่าเรื่อง การเล่าเรื่องจะต้องประกอบไปด้วยเทคนิคเล็ก ๆ น้อย ๆ ดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น เพื่อช่วยให้ผู้เล่าสามารถสร้างบุคลิกภาพในการเล่าของตนเองได้ การจำเรื่องและเหตุการณ์ทั้งหมดในเรื่องเล่าไม่ได้เป็นตัวช่วยดึงดูดความสนใจของผู้ฟัง หากแต่เป็นการเล่าด้วยบุคลิกเฉพาะของผู้เล่าที่จะเป็นตัวช่วยให้เรื่องที่เล่ามีชีวิตชีวาและสนุกสนาน

การฝึกและการเลือกเรื่องที่ใช้ในการเล่าเรื่อง (How to Teach and Choose a Story)

การเล่าเรื่องเป็นศิลปะทางการพูด ผู้เล่าจะใช้ตนเองเท่านั้นเป็นสื่อในการเล่าเรื่อง ดังนั้นการเล่าเรื่องได้อย่างสนุกสนาน มีเสน่ห์ เข้าถึงผู้ฟัง จึงมีวิธีการดังนี้

การเลือกนิทาน

หลักในการเลือกนิทานสำหรับเด็ก

1. เรื่องที่จะเล่า ควรเลือกเรื่องให้เหมาะสมกับวัยต่าง ๆ ของเด็ก
2. จะต้องพิจารณาเรื่องเวลาให้เหมาะสมกับการเล่านิทานสำหรับเด็กวัยต่าง ๆ ซึ่งมีช่วงระยะเวลาความสนใจและสมาธิการฟังแตกต่างกัน
3. จะต้องเป็นเรื่องสำหรับเด็กที่ผู้เล่าสนใจและชื่นชม
4. ผู้เล่าจะต้องเลือกเรื่องที่ใช้เล่าให้เหมาะสมกับวิธีและกระบวนการเล่าแบบต่าง ๆ
5. เรื่องที่เลือกมาเล่าจะต้องมีเนื้อหาเรื่องที่สนุกสนาน ชวนติดตาม และมีความยาวของเรื่องที่พอเหมาะพอดี
6. เนื้อหาของเรื่องจะต้องมีสาระ ค่านิยม ความคิดสร้างสรรค์ ส่งเสริมคุณธรรมและจริยธรรม เหมาะสมกับการปลูกฝังความดีและความงาม
7. ผู้เล่าจะต้องเตรียมตัวเล่าให้พร้อมเพื่อป้องกันการขาดตอนหรือขัดจังหวะการต่อเนื่องของเรื่องราว
8. การจัดสื่อหรืออุปกรณ์ประกอบการเล่า ผู้เล่านิทานจะต้องทดสอบหรือทดลองมาก่อนเล่าเพื่อป้องกันการผิดพลาด และจะต้องจัดสื่อหรืออุปกรณ์ตามลำดับก่อนหลัง
9. การพิจารณาเรื่องสำหรับเด็ก ผู้เล่าจะต้องพิจารณาเรื่องให้เหมาะสมกับบรรยากาศด้วยและขณะเล่าผู้ฟังกับผู้เล่าควรมีการโต้ตอบกันตามโอกาสเหมาะสม

วิธีการเล่านิทาน (How to Tell a Story)

การเล่านิทาน ผู้เล่านิทานจำเป็นต้องคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

1. การเลือกเรื่อง ควรเลือกที่น่าสนใจ มีความเหมาะสมในการเล่า
2. การดัดแปลงเนื้อเรื่องให้เหมาะสมกับผู้ฟัง
3. การเตรียมตัวและจัดเตรียมสื่อเล่านิทานของผู้เล่า
4. การลงมือเล่านิทาน ผู้เล่าจะต้องเล่าให้ราบรื่นตลอดด้วยรูปแบบเทคนิคเฉพาะของผู้เล่า
5. สถานที่และเวลาที่ใช้เล่านิทาน ผู้เล่าจะต้องพิจารณาเพื่อความเหมาะสม
6. การติดตามผลการเล่านิทาน ผู้เล่าจะต้องสังเกตความพึงพอใจของผู้ฟังด้วยกว่าผู้ฟังให้ความสนใจมากน้อยเพียงใด

การเตรียมตัวเล่านิทาน (Preparing to Tell a Story)

ผู้เล่านิทานเมื่อเลือกเรื่องของนิทานให้เหมาะสมกับกลุ่มผู้ฟังและพอใจกับเรื่องและผู้เล่าจะต้องนำนิทานที่ใช้เล่ามาจัดเตรียมให้พร้อมก่อนที่จะดำเนินการเล่านิทานดังนี้

1. ผู้เล่าจะต้องอ่านบททวนเรื่องราวที่ผู้เล่าเลือกมา ให้เกิดความคุ้นเคยเข้าใจและรู้จักเรื่องที่เลือกมาเป็นอย่างดี เพื่อที่จะได้เกิดความราบรื่นตลอดขณะดำเนินการเล่า
2. ขั้นตอนการเล่า ผู้เล่าจะต้องพิจารณาการนำเสนอการขึ้นต้นเรื่องการเล่าต่อเนื่องจนถึงกลางเรื่องและการจบเรื่องที่ชัดเจนและน่าสนใจตามลักษณะเฉพาะของผู้เล่า
3. สื่อวัสดุ อุปกรณ์ที่ใช้ประกอบการเล่า ผู้เล่าจะต้องเตรียมและทดลองใช้ให้เกิดความชำนาญและจัดระบบการใช้ตามลำดับก่อนและหลัง
4. กิจกรรมประกอบการเล่านิทาน ผู้เล่าจะต้องเตรียมให้พร้อมและจะต้องเหมาะสมกับกลุ่มผู้ฟัง เช่น การร้องเพลงคล้องจองซ้ำ ๆ และง่าย ๆ คำพูดซ้ำ ๆ และง่าย ๆ การร้องขอให้ผู้ฟังมาช่วยร่วมแสดงหรือทำกิจกรรมด้วยขณะดำเนินการเล่า
5. สถานที่เล่านิทาน ผู้เล่าจะต้องพิจารณาตามความเหมาะสมให้พอดีกับกลุ่มผู้ฟัง เพราะผู้เล่าจะต้องจัดเตรียมสื่อให้พอเหมาะกับการมองเห็นและการฟังเสียงของผู้เล่า

ประเภทของเรื่องเล่า (Types of Story)

นิทานพื้นบ้าน (Folktales)

เป็นเรื่องที่เล่าสืบต่อกันของกลุ่มคนทั่วไป มักจะเป็นเรื่องของประเทศหรือกลุ่มชนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง โดยเฉพาะตัวละครในเรื่องมักจะจำลองมาจากคนธรรมดาทั่วไป และมักจะมีเรื่องมหัศจรรย์เกิดขึ้นกับตัวละครเหล่านั้น

เทพนิยาย (Fairy Tales)

มักจะมีตัวละครมีอำนาจพิเศษ เช่น แม่มด หรือนางฟ้า แม่ทูนหัว รวมถึงมนุษย์หรือสัตว์ต่างๆในเรื่องที่มีความสามารถมหัศจรรย์ เรื่องประเภทนี้มักจะจบด้วยการแก้ปัญหาของอำนาจพิเศษอันเป็นต้นเหตุของเรื่องนั้น ๆ

นิทานปรัมปรา (Myths)

เป็นเรื่องที่แต่งขึ้นเพื่ออธิบายเหตุผลเกี่ยวกับสถานที่ ขนบธรรมเนียม ประเพณี และปรากฏการณ์ตามธรรมชาตินั้น ๆ ว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร

ตำนาน (Legends)

เป็นเรื่องที่อ้างอิงพื้นฐานความเป็นจริงทางประวัติศาสตร์ ซึ่งอาจจะมีการบิดเบือนหรือต่อเติมให้เกินความเป็นจริง เนื่องจากการเล่าสืบต่อกันมาเป็นเวลานาน Tall tales มักจะมีตัวละครที่ใหญ่โตเกินความเป็นจริง

นิทานอีสป (Fables)

เป็นนิทานสั้น ๆ ที่มีคติสอนใจ ตัวละครในเรื่องมักจะเป็นสัตว์ที่ทำการสิ่งต่าง ๆ ได้เหมือนมนุษย์

บทกวี (Literary Stories)

เป็นเรื่องที่ผู้ประพันธ์คนใดคนหนึ่งโดยเฉพาะ มีภาษาเฉพาะตัว ผู้เล่าจะต้องถ่ายทอดเรื่องให้ถูกต้องทุกคำ เพราะการใช้คำใดคำหนึ่งผิดไปจะทำให้ความหมายของเรื่องผิดไป

การฝึกเล่านิทาน (Coaching Area)

ผู้เล่านิทานจำเป็นต้องอ่านเรื่องเดิมซ้ำแล้วซ้ำอีก โดยอ่านให้เข้าใจและจดจำในเรื่องราวการดำเนินเรื่อง การฝึกหัดเล่านิทานควรกระทำดังนี้

1. **การเคลื่อนไหวร่างกาย (Body Movement)** เพื่อให้การนำเสนอเรื่องเป็นไปอย่างธรรมชาติ เคลื่อนไหวอย่างพอดี สมเหตุสมผลกับเนื้อเรื่อง แต่ไม่ควรเคลื่อนไหวมากเกินไป จนกลายเป็นเดินเพ่นพ่านหรือเดินไปเดินมาตลอดเวลา เพราะจะทำให้สูญเสียการสบตา (Eyes contact) กับผู้ฟังได้
2. **การสบตา (Eyes Contact)** เป็นสิ่งสำคัญที่สุดในการถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึกของตัวละคร ให้ผู้ฟังคล้อยตามและติดตามเรื่องอย่างน่าสนใจ ควรมีจังหวะในการสบสายตาในแต่ละจุดของผู้ฟัง เพื่อเชื่อมความรู้สึกและอารมณ์ของตัวละครแต่ละตัวกับผู้ฟัง โดยผ่านทางสายตาของผู้เล่า จึงเป็นส่วนที่ยากที่สุดสำหรับนักเรียนในการเล่านิทาน
3. **การแสดงออกที่บ่งบอกถึงอารมณ์ (Expression)** การแสดงออกทางสีหน้า (Facial Expression) เป็นอีกส่วนหนึ่งที่สำคัญในการเล่าเรื่องให้ผู้ฟังซาบซึ้ง หรือตื่นเต้น เศร้าใจ หรืออารมณ์ต่างๆ ที่ผู้เล่าต้องแสดงออกทางสีหน้าให้ผู้ฟังทราบ และต้องควบคู่ไปกับการสบตา และภาษากาย (Body Language)
4. **การยอมรับเสียงปรบมือ (Accepting Applause)** เมื่อผู้เล่าจบการเล่านิทานหรือเรื่องเล่าผู้ฟังจะปรบมือแสดงการชื่นชม ดังนั้นผู้ฟังจึงควรยอมรับแสดงปรบมือโดยการก้มศีรษะ ในขณะเดียวกันกับที่พนมมือจากข้างนอกเข้ามาหาตนเองอย่างสง่างามพร้อมกับรอยยิ้ม ซึ่งควรทำหลังจากกล่าวคำว่า “Thank you” เมื่อจบการเล่าเรื่อง
5. **การเลือกเรื่องนิทาน (Choosing a Story)** และจดบันทึกนิทาน
6. **อ่านและทบทวน (Reviewing a Story)** ผู้เล่าจะต้องดัดแปลงเรื่องให้เกิดความเหมาะสมกับกลุ่มผู้ฟัง และสอดคล้องกับรูปแบบและเทคนิคเฉพาะของผู้เล่าเอง
7. **การจดบันทึกย่อ (Lecturing Words)** ผู้เล่าควรจดบันทึกลงในบัตรขนาด 4×6 หรือ 5×8 นิ้ว ด้านหน้าให้เขียนชื่อนิทาน ผู้เขียนเรื่องนิทาน ผู้วาดภาพ ผู้จัดพิมพ์ ปีที่พิมพ์ กลุ่มอายุของผู้ฟัง เวลาที่ใช้ในการเล่า หมายเหตุที่เป็นข้อคิดเพิ่มเติมเพื่อการเล่าครั้งต่อไปบนด้านหลังของบัตร คือส่วนของการบรรจุเนื้อเรื่องของนิทาน การขึ้นต้นของการดำเนินเรื่อง การจบ และคำลงท้ายตัวละครของเรื่อง ประโยคหรือถ้อยคำที่ดีและน่าสนใจ ลำดับก่อนหลังของเรื่องและตัวละคร

นิทานเป็นสื่อที่มีคุณค่า และราคาไม่สูงเกินไปสำหรับเป็นสื่อการเรียนการสอนได้ทุกระดับ นิทานจะก่อให้เกิดผลประโยชน์แก่เด็กมากขึ้น ถ้าผู้เล่ารู้จักเลือกเรื่องที่เหมาะสมกับวัย ความสนใจของเด็กและตัวละคร สอดคล้องกับประเพณีและวัฒนธรรม รวมทั้งวิธีการเล่า การใช้กิจกรรมและสื่อการสอนประกอบการเล่านิทาน เป็นส่วนสำคัญต่อความสนใจของผู้ฟังด้วย

องค์ประกอบของการเล่านิทาน (Basics of a Story)

การเล่านิทานมิใช่การนำเอาสิ่งที่เกิดขึ้นมาเล่าไปเรื่อย ๆ โดยไม่มีจุดหมาย เรื่องที่เล่าโดยไม่มีจุดหมาย มักจะเป็นการบอกกล่าวโดยทั่วไป การเล่านิทานเป็นการเล่าให้ผู้อื่นฟัง โดยผู้ฟังจะคาดหวังความบันเทิง ความตื่นเต้น หรืออารมณ์อื่น ๆ จากเรื่องที่เล่า ดังนั้นองค์ประกอบของนิทานจึงประกอบด้วย

- **The Scene** คือ สถานที่ที่เรื่องราวนั้น ๆ เกิดขึ้น เช่น Scene ของเรื่อง Snow White คือ ในพระราชวังและในป่า
- **The Characters** คือ ตัวละครที่ปรากฏอยู่ในเรื่องที่เล่า ตัวละครแต่ละตัวจะมีบุคลิกแตกต่างกันไป
- **The Problem** คือ เหตุการณ์แวดล้อมที่ก่อให้เกิดปมปัญหา ความสนุกตื่นเต้นในเรื่องนั้น ๆ อันจะนำไปสู่จุดสูงสุดของเรื่อง เช่น เพราะ Snow White สวยกว่าแม่มด แม่มดมีความอิจฉา จึงต้องการฆ่า นายพรานเกิดความสงสารจึงปล่อย Snow White
- **The Climax** คือ จุดเด่นที่สุดของเรื่อง เป็นจุดที่เร้าอารมณ์ผู้ฟังมากที่สุด ดังเช่น เมื่อ Snow White ไม่ตาย แม่มดจึงหาวิธีต่าง ๆ ในที่สุด Snow White ก็ถูกลวงให้กินแอปเปิ้ล แล้วเสียชีวิต
- **The Ending** คือ การคลายปมปัญหาที่เกิดขึ้นทั้งหมดในตอนท้ายเรื่อง เช่น Snow White ถูกเจ้าชายจูมพิตแล้วฟื้นคืนชีพดังเดิม

ตัวอย่างการจัดกิจกรรมการสอน Storytelling

กิจกรรมที่ 1

Telling the Story “My Bad Day”

วัตถุประสงค์:

เพื่อสร้างความคุ้นเคยและความมั่นใจให้กับนักเรียนในการเล่าเรื่องโดยใช้ภาษาอังกฤษ

ระดับชั้น: ทุกระดับชั้น

ขั้นตอนการจัดกิจกรรม:

1. ครูเล่าเรื่อง “My Bad Day” ของตนเองให้นักเรียนฟัง เป็นภาษาอังกฤษ โดยใช้ประโยคง่าย ๆ เช่น “Yesterday was my bad day. I got up late in the morning because I worked hard last night. I prepared the lesson for tomorrow and then I cut my finger. I was very worried about it and I slept at 2 o’clock in the morning.”
2. แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม และแบ่งหน้าที่ตามความเหมาะสม โดยในแต่ละกลุ่มให้นักเรียนแบ่งหน้าที่ดังนี้ ประธาน รองประธาน เลขานุการ และสมาชิก
3. นักเรียนเล่าเรื่องของตนเองให้เพื่อนในกลุ่มฟัง โดยใช้ภาษาง่าย ๆ
4. เลขานุการของแต่ละกลุ่มจดบันทึกเรื่องราวที่เพื่อนแต่ละคนเล่า
5. ตัวแทนนักเรียนแต่ละกลุ่มออกมาเล่าเรื่องที่บันทึกไว้ 1 เรื่อง
6. ครูซักถามนักเรียนเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างเรื่องที่นักเรียนเล่ากับการนำเรื่องที่บันทึกไว้มาเล่าให้เพื่อนฟัง นักเรียนช่วยกันอภิปราย และสรุปกิจกรรม

สื่อการเรียนการสอน:

กระดาษ, ปากกา, ดินสอ

การวัดผลและประเมินผล:

1. การสังเกต
2. การนำเสนอ

เครื่องมือวัดผลและประเมินผล:

1. แบบประเมินการสังเกต
2. แบบประเมินการนำเสนอ

ข้อเสนอแนะ:

ควรให้นักเรียนฝึกพูดเล่าเรื่องหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ทั้งที่ประทับใจหรือไม่ประทับใจอย่างสม่ำเสมอ เพื่อสร้างความคุ้นเคยและความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อถ่ายทอดเรื่องราวให้ผู้อื่นฟังอย่างมีความสุข

กิจกรรมที่ 2

Walks of Life

วัตถุประสงค์:

1. ผู้เรียนรู้สึกผ่อนคลายเมื่อแสดงออกต่อหน้าชุมชน
2. ใช้ท่าทางการแสดงออกทางสีหน้า เพื่อแสดงลักษณะของตัวละคร
3. เรียนรู้การเคลื่อนไหวของร่างกายโดยการสังเกตรายละเอียดของร่างกาย
4. ผู้เรียนได้รับการยอมรับทำให้เกิดความมั่นใจตนเองมากขึ้น

ระดับชั้น: ทุกระดับชั้น

พื้นที่ดำเนินกิจกรรม:

ใช้พื้นที่มีขนาดกว้างพอที่ผู้เรียนจะสามารถมองเห็นได้ทั่วถึง

ขั้นตอนการจัดกิจกรรม:

1. นักเรียนนั่งเป็นวงกลมเพื่อให้มองเห็นการเคลื่อนไหวของผู้แสดงได้อย่างทั่วถึง
2. อธิบายวิธีการเล่นให้นักเรียนทราบ
3. ให้ผู้เรียนฝึกอ่านบทที่กำหนดให้ ตามข้อความด้านล่าง

You: Here we come from Botany Bay.

Got any work to give us today?

Class: What can you do?

You: What's the pay?

Class: Show your stuff, and then we'll say.

4. ฝึกอ่านบทที่กำหนดให้ทั้งหมดอีกครั้ง แล้วสุ่มเลือกนักเรียนพูดบทอ่าน 2-3 คน
5. หาอาสาสมัคร หรือสุ่มเลือกนักเรียน 9 คน (หรือตามจำนวนสลากรอบที่ครูเตรียมไว้)
6. นักเรียนจับสลากรอบคำที่ครูเตรียมไว้
7. นักเรียนที่จับสลากรอบแสดงท่าเดินของบุคคลที่อยู่ในสลากรอบที่ละคน โดยพูดประโยคที่ตอบตามบทข้อความข้างบน
8. นักเรียนคนอื่น ๆ พูดตามบทและทายอาชีพตามท่าทางการเดินของนักเรียนที่แสดง เมื่อเพื่อน ๆ ทายถูกผู้แสดงจะตอบว่า You're right.
9. ถ้านักเรียนยังทายคำตอบไม่ได้ให้ผู้แสดงเดินซ้ำ ๆ แสดงซ้ำ ๆ อีกครั้ง หรือครูพยายามใบ้คำตอบให้นักเรียน
10. นักเรียนทำแบบฝึกหัด Walks of Life

สื่อการเรียนการสอน:

- สลากรอบคำที่เกี่ยวกับอาชีพ
- ใบงาน Walks of Life

การวัดผลและประเมินผล:

- สังเกตการแสดงท่าทางของนักเรียน
- สังเกตการทายคำของนักเรียน
- ประเมินจากใบงานของนักเรียน

Worksheet

Walks of Life

Draw a line from the sentence to the correct picture.

1. I'm a cowboy.

2. I'm an astronaut.

3. I'm a supermodel.

4. I'm a soldier.

5. I'm a police officer.

6. I'm a spy.

7. I'm a teacher.

8. I'm a cheerleader.

กิจกรรมที่ 3 Character Interview

วัตถุประสงค์:

1. ฝึกการสังเกตตัวละคร
2. ฝึกปฏิภาณไหวพริบในการตอบปัญหา
3. ฝึกการพูด

ระดับชั้น: ทุกระดับชั้น

ขั้นตอนการจัดกิจกรรม:

1. เลือกนิทานสั้น ๆ ให้นักเรียนอ่าน 1 เรื่อง
2. นักเรียนอ่านและทำความเข้าใจกับเรื่องที่อ่าน
3. หานักเรียนอาสาสมัคร หรือสุ่มตัวอย่าง 2-3 คน เลือกตัวละครในเรื่อง
4. นักเรียนอื่น ๆ ตั้งคำถามเพื่อสัมภาษณ์นักเรียนที่เป็นอาสาสมัคร โดยครูสามารถให้ตัวอย่างคำถามที่นักเรียนใช้ถามอย่างง่าย ๆ เกี่ยวกับตัวลัคนั้น ๆ เช่น

- How old are you?
- Where do you live?
- What does your house look like?
- Mr. Giant, I understand some body named Jack has ripped off some of your treasures.

Just exactly what did he steal? How do you feel about it?

- I understand you three Billy Goats Gruff have been having a hard time getting food.

What's wrong?

- Is there any place you can get something decent to eat?

คำถามขึ้นอยู่กับเรื่องที่เลือกให้นักเรียนอ่านและระดับชั้นของนักเรียน พยายามหลีกเลี่ยงคำถามที่ต้องตอบ Yes หรือ No

สื่อการเรียนการสอน:

- นิทานสั้น ๆ
- ตัวอย่างคำถาม

การวัดผลและประเมินผล:

- สังเกตจากการตอบคำถามของนักเรียน
- สังเกตจากการตั้งคำถามของนักเรียน

เครื่องมือวัดผลประเมินผล:

- แบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียน

กิจกรรมที่ 4

“Who Do You Believe?”

วัตถุประสงค์:

1. เพื่อให้นักเรียนอ่านจับใจความได้
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถวิเคราะห์บทบาทตัวละครในเรื่องได้
3. เพื่อให้นักเรียนสามารถวิเคราะห์สถานการณ์ของเรื่องที่อ่านได้

ระดับชั้น: ทุกระดับชั้น

กิจกรรมการเรียนรู้:

1. นักเรียนทำกิจกรรมจาก Worksheet ที่ 1 Who do you believe? (หน้า16) แล้วถามนักเรียนเพิ่มเติมเกี่ยวกับภาพดังนี้

T : What can you see in this picture?

S : I can see

T : Which part of the world does this old story come from?

S :

2. นักเรียนแบ่งกลุ่มตามความเหมาะสม แล้วอ่าน Worksheet ที่ 1 หน้า 2 Who do you believe? ช่วยกันหาคำศัพท์ที่ยังไม่เข้าใจความหมาย แล้วนำเสนอคำศัพท์หน้าชั้นเรียน

3. ออกเสียงคำศัพท์ที่รวบรวมได้ทั้งหมดตามครูและช่วยกันบอกความหมาย

4. นักเรียนอ่านเรื่อง แล้วช่วยกันสรุปเนื้อเรื่องที่อ่านในข้อ B

5. นักเรียนช่วยกันตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน

6. นักเรียนตอบคำถาม แล้วร่วมกันอภิปรายลักษณะของตัวละครในเรื่อง กิจกรรมข้อ C,D และ E

7. ครูและนักเรียนร่วมกันเฉลยคำตอบ

สื่อการเรียนการสอน (ควรเลือกเรื่องให้เหมาะสมกับระดับชั้น):

Worksheet “Who do you believe?”

การวัดผลและประเมินผล:

1. สังเกตการร่วมกิจกรรมของนักเรียน
2. ประเมินการตอบคำถามของนักเรียน

เครื่องมือวัดผลและประเมินผล:

- แบบสังเกตร่วมกิจกรรมของนักเรียน
- แบบสังเกตจากการตอบคำถามของนักเรียน

(แบบฝึกหัด A และภาพประกอบกิจกรรม Who Do You Believe? ภาพที่ 1)

A. Look and Guess

1. Which part of the world does this old story come from?

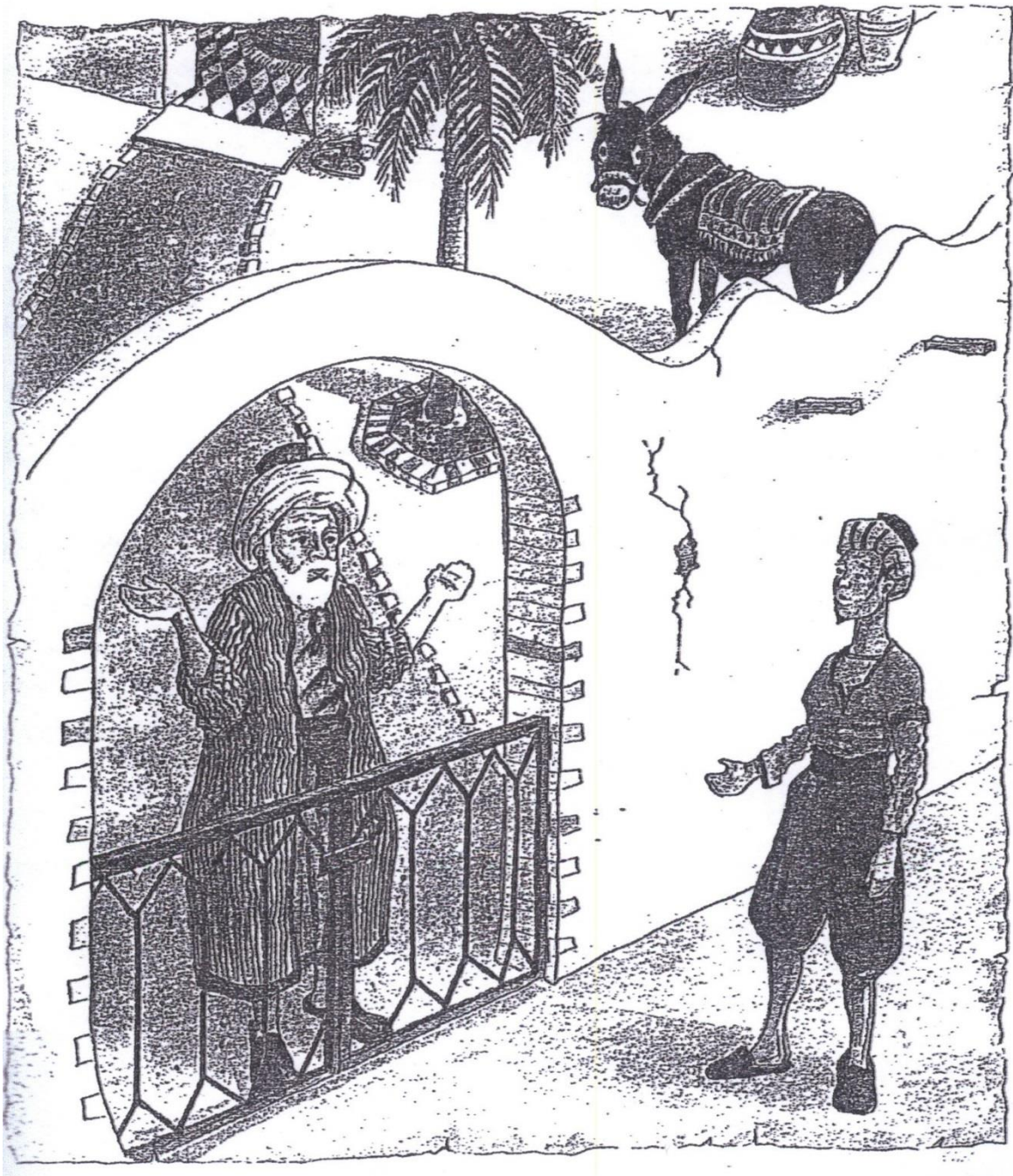
2. Which person says....?

a) your donkey

b) please

c) I'm sorry

d) my donkey

(แบบฝึกหัด B และเนื้อเรื่อง Who Do You Believe?)

B. Read the story and correct these sentences.

1. The young man wanted to buy the old man's donkey.
2. The old man said, I'm sorry, but my donkey is ill.
3. The young man was angry when he saw the donkey.
4. The old man gave a clever answer to an easy question.

Who Do You Believe?

This is a famous story about an old man and his donkey. This old man lived in a village in a warm country long time ago.

One day a young man come to the old man's house and said, Can I use your donkey today, please? My two donkeys are ill, and you're not using yours.'

The old man knew this young man well. The young man was not kind to animals and often Hit his donkeys. So his donkeys were often ill. The old man did not want to say 'Yes', but he could not say 'No' because he was very polite. So he said, I'm sorry, but my donkey isn't here. My son is using it.'

The man did not believe this because the old man's son had three donkeys. Then the old man's donkey made a loud noise, and the young man heard it. The young man was angry and said, "I can hear the donkey in your garden. How can you say it isn't here?"

This was a difficult question, but the old man always had an answer for difficult questions. He looked at the young man and said, 'Who do you believe? Me or the donkey?'

(แบบฝึกหัด C, D และ E ประกอบกิจกรรม Who Do You Believe? ภาพที่ 1)

C. Choose a, b or c.

1. The young man's donkey were
a) not at home b) not well c) happy
2. The young man was with animals.
a) careful b) clever c) not good
3. The old man wanted to
a) be polite b) say 'Yes' c) use his donkey
4. The old man's son did not really have
a) the old man's donkey b) three donkeys c) any donkeys
5. The young man thought the old man's answer was
a) not true b) not polite c) not clever
6. Then the young man heard
a) the old man's donkey b) a little noise c) the garden
7. The young man's question showed that he was
a) very polite b) angry c) kind

D. What is wrong with each picture?

1.
2.
3.

E. Make words from these letters.

Example: e d o k n y = donkey

1. m a f s o u 2. o t h r e b r
3. e c b e a u s 4. e b e l v i e
5. i c i d f f t l u 6. w a n s e r

กิจกรรมที่ 5

“Who’s The Boss Here?”

วัตถุประสงค์:

1. เพื่อเสริมสร้างและพัฒนาความมั่นใจในตนเองในการแสดงต่อหน้าชุมชน
2. เพื่อฝึกการใช้ท่าทางประกอบ การแสดงออกทางสีหน้า และการเคลื่อนไหวร่างกายอย่างเหมาะสม

ระดับชั้น: ทุกระดับชั้น

ขั้นตอนการจัดกิจกรรม:

1. นักเรียนเล่นเกมทายปัญหา “What am I?” โดยครูบอกลักษณะของสัตว์ที่ใช้ทายทีละประโยค และให้นักเรียนทาย หากนักเรียนทายไม่ได้ จึงให้ข้อมูลเพิ่มเติม เช่น I have four legs. I live in the forest. My voice is roar. I am the king of the forest. What am I? ครูเปลี่ยนปริศนาคำทายสัตว์จนครบสัตว์ ในเนื้อเรื่อง
2. นักเรียนอาสาสมัครออกมาทำท่าทางและเสียงของสัตว์ต่าง ๆ แล้วให้เพื่อนทายว่าเป็นสัตว์อะไร
3. นักเรียนดูภาพสัตว์ที่ครูกำหนดให้จาก Worksheet ที่ 1 และตอบคำถามข้อ A. Look and Discuss เพื่อดึงความรู้ของนักเรียน (Eliciting) “Which animals can you see?”

A lion

A tiger

An elephant

A monkey

A horse

A mouse

“How many kinds of animals can you see in the picture?”

“What are they?” “Where are they?”

4. นักเรียนช่วยกันตอบคำถาม ครูเขียนคำตอบลงบนกระดาน และเฉลยคำตอบ
5. ครูถามคำถามเพิ่มเติม นักเรียนช่วยกันตอบคำถามเพื่อแสดงความคิดเห็น เช่น

“What do you think the lion is saying?”

“What do you think the elephant is saying?”

“How does the mouse feel?” “Is it happy or sad?”

6. แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม 3-5 คน อ่านเนื้อเรื่อง “Who’s the boss here?” แล้วให้นักเรียนอภิปรายในกลุ่มและทำกิจกรรมข้อ B. Read and Discuss

7. นักเรียนแต่ละกลุ่มสร้าง Timeline (ลำดับเหตุการณ์) จากเรื่องที่อ่าน เช่น

- a. The lion came and asked the mouse. “Who’s the boss here?”
- b. The lion asked the monkey.
- c. The lion saw the elephant and asked him the question.
- d. The elephant didn’t answer.
- e. The elephant picked up the lion.
- f. The lion was thrown into the river by the elephant.

8. นักเรียนทำแบบฝึกหัดจากเรื่องที่อ่านในข้อ C, D และ E

สื่อการเรียนการสอน:

1. แอปพลิเคชันเกม What am I?
2. ใบงาน “Who’s the boss here?”

การวัดผลและประเมินผล:

สังเกตการร่วมกิจกรรมของนักเรียน

เครื่องมือวัดผลและประเมินผล:

แบบประเมินการสังเกตการร่วมกิจกรรม

ข้อเสนอแนะ:

การจัดกิจกรรมนำเข้าสู่บทเรียนควรเป็นกิจกรรมที่เหมาะสมกับระดับของผู้เรียน กระตุ้นความสนใจและหลากหลาย เช่น เกม เพลง หรือการเรียงลำดับเหตุการณ์ตามรูปภาพเพื่อฝึกทักษะกระบวนการทางความคิด

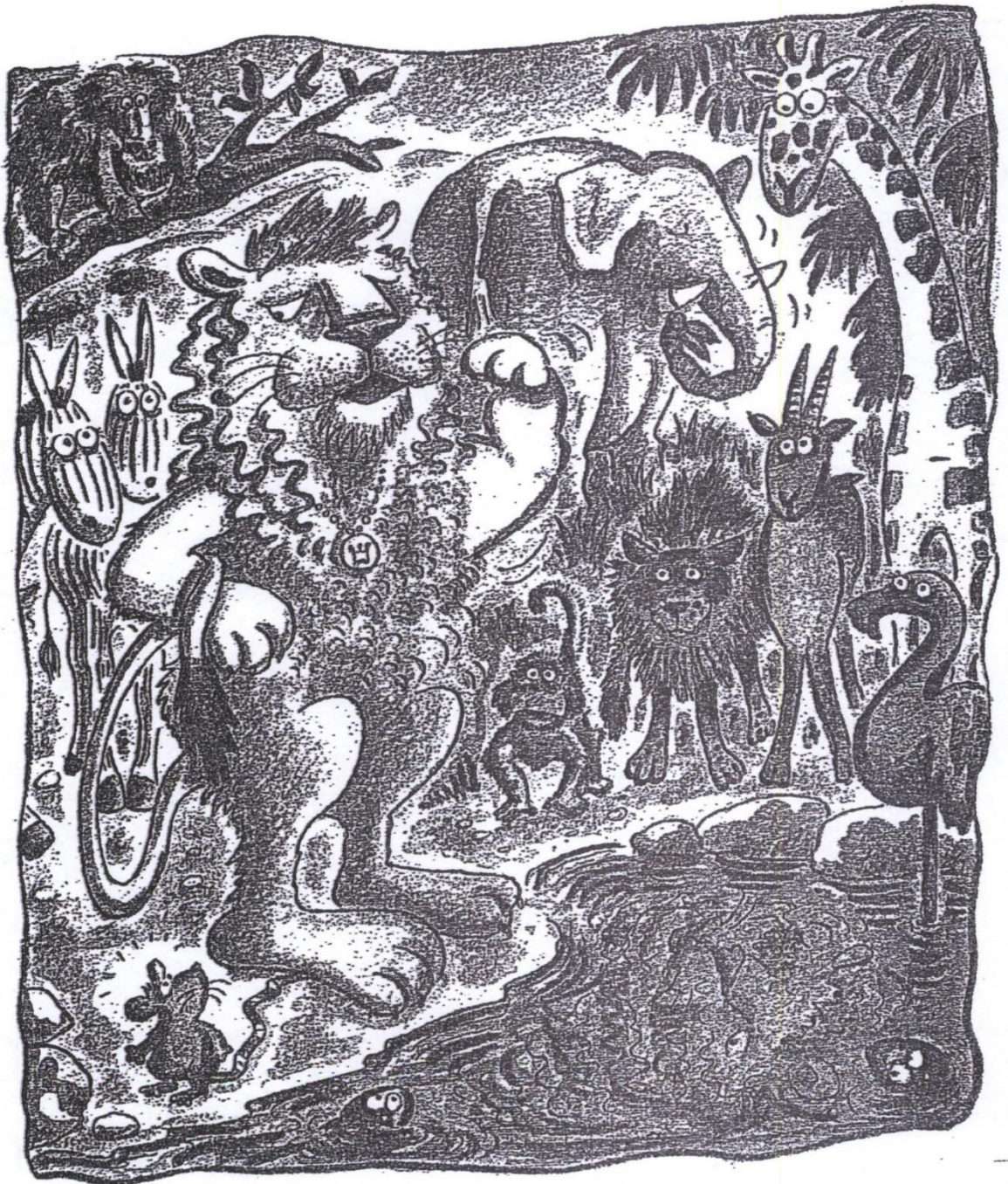
(กิจกรรม A: Look and Discuss ภาพประกอบ Who's The Boss Here?)

A. Look and discuss.

1. Which of these animals can you see?

a lion a tiger an elephant a monkey a horse a mouse

2. What do you think the lion is saying?

(กิจกรรม B: Read and Discuss)

B. Read and discuss.

1. What did the lion like?
2. What was the lion's question?
3. How many animals gave the 'right' answer?
4. Why was the lion wet?

'Who's The Boss Here?'

There were a lot of animals at the river and there was a lot of noise. But then the lion came, and the animals were quiet. The lion walked slowly to the river. He looked at the water. He saw his face in the water and he smiled. He liked his big strong face.

The lion put his big strong foot on a mouse's tail.

'Who's the boss here?' the big lion asked.

'You are, the small mouse said nervously.

'Right answer', the lion said.

The lion put his face nose-to-nose with a monkey.

'Who's the boss here? The lion asked.

'You are,' the monkey said quickly.

'Right answer,' the lion said.

Then the lion saw an elephant. 'You! Big Nose!' He said.

The elephant did not look at the lion.

'Big Nose! I'm talking to you,' the lion said angrily.

'I don't have a nose. I have a trunk,' the elephant said.

'OK, Big Trunk. Who's the boss here?'

The Elephant did not answer, but his big long trunk moved quickly. It picked up the lion and threw him into the river.

'OK. OK,' the wet lion said. 'You're angry because you don't know the answer.'

(กิจกรรม แบบฝึกหัด C, D และ E)

C. Choose a, b or c.

1. The animals were quiet because
a) they wanted to drink b) the lion was there c) there was a lot of noise
2. The mouse the right answer.
a) did not know b) the wrong c) gave
3. The monkey gave answer.
a) the same b) the wrong c) a long
4. The lion the elephant.
a) was friendly to b) said hello to c) talked to
5. The lion was angry because the elephant
a) had a big nose b) talked c) did not answer
6. The elephant's trunk was
a) very strong b) not big c) short
7. The elephant did not
a) know the answer b) like the question c) throw the lion into the water

D. Write the answers.

1. What did the lion say at the end?
.....
2. What do you think happened next?
.....

E. Finish these words from the story.

Adjectives		Adverbs
qu.....	ri.....	sl.....ly
b.....	lo.....	ne.....ly
str.....	w.....	qu.....ly
Sm.....	an.....	ang.....ly

กิจกรรมที่ 6

Twinkle Twinkle

วัตถุประสงค์:

เพื่อพัฒนาทักษะการฟัง การพูดคำคล้องจองในบทกลอนของนักเรียน ก่อนการอ่านนิทาน

ระดับชั้น: ทุกระดับชั้น

ขั้นตอนการจัดกิจกรรม:

1. แบ่งกลุ่มนักเรียนตามความเหมาะสม
 2. นักเรียนอ่านบทโคลงตามความเหมาะสมของแต่ละระดับชั้นพร้อมกันจนคล่อง
 3. นักเรียนช่วยกันคำคำศัพท์ในบทโคลงที่มีเสียงคล้องจองกัน
 4. นักเรียนแต่ละกลุ่มเริ่มอ่านโคลง โดยแต่ละกลุ่มอ่านไม่พร้อมกัน และจะจบไม่พร้อมกัน
 5. นักเรียนกลุ่มใดอ่านบทโคลงไม่ครบหรือไม่พร้อมกัน จะต้องถูกคัดออกจากการแข่งขันและกลุ่มที่เหลือจะเริ่มอ่านโคลงใหม่ โดยอ่านเช่นเดิม เริ่มต้นและจบลงไม่พร้อมกัน
- (ครูหาโคลงที่เหมาะสมกับระดับชั้นของผู้เรียน)

สื่อการเรียนการสอน:

บทกลอน

การวัดผลและประเมินผล:

สังเกตความร่วมมือในการปฏิบัติกิจกรรม

เครื่องมือวัดผลและประเมินผล:

แบบสังเกตพฤติกรรม

ข้อเสนอแนะ:

เนื้อหาคำกลอน ปรับเปลี่ยนได้ตามความเหมาะสม

Twinkle Twinkle Little Star

Twinkle, twinkle, little star,
How I wonder what you are.
Up above the world so high,
Like a diamond in the sky.
Twinkle, twinkle, little star,
How I wonder what you are!

When the blazing sun is gone,
When there's nothing he shines upon,
Then you show your little light,
Twinkle, twinkle, little star,
How I wonder what you are!

In the dark blue sky so deep
Through my curtains often peep
For you never close your eyes
Til the morning sun does rise
Twinkle, twinkle, little star
How I wonder what you are

Twinkle, twinkle, little star

How I wonder what you are

Jack and Jill by Rachel Rambach

Jack and Jill went up the hill
To fetch a pail of water
Jack Jill came tumbling after.

Up Jack got, and home did trot
As fast as he could caper
He went to bed and bound his head
With vinegar and bound paper.

The tighty-Whity Spider by Kenn Nesbitt

The tighty-whity spider went down the waterslide.
Got a water wedgie halfway down the ride.
Jumped up and streamed and ran around in pain.
Now the tighty-whity spider will not do that again.

Humpty's Big Fall by Kenn Nesbitt

Humpty Dumpty sat in a tree.
Humpty Dumpty got stung by a bee.
He fell out and hit his head,
and now he thinks his name is "Fred."

กิจกรรมที่ 7

Bill and Ben

วัตถุประสงค์:

1. เพื่อให้นักเรียนมีความมั่นใจในการแสดงออก
2. ใช้น้ำเสียงประกอบการเล่านิทานได้เหมาะสม
3. นักเรียนสามารถจัดใจความบทโคลงกลอนที่อ่านได้

ระดับชั้น: ทุกระดับชั้น

กิจกรรมการเรียนรู้:

1. แบ่งกลุ่มนักเรียน กลุ่มละ 4-6 คน
2. นักเรียนเลือกตัวแทนออกมาจับสลากรายชื่อสัตว์ต่าง ๆ แล้วออกเสียงสัตว์ที่จับได้ เพื่อน ๆ ในกลุ่มทายชื่อสัตว์ที่ออกเสียงในเวลาที่กำหนด (กำหนดเวลาตามความเหมาะสม) กลุ่มที่ทายชื่อสัตว์ได้มากที่สุดเป็นผู้ชนะ
3. นักเรียนตอบคำถามกิจกรรมจาก Worksheet 1 และทำกิจกรรมใน Worksheet 2
4. ให้นักเรียนอ่านบทโคลงกลอนจาก Worksheet 1 เรื่อง Bill and Ben (หรือเรื่องที่ครูเลือก) แล้วหาส่วนที่ผิดไปจากเนื้อเรื่อง
5. ครูและนักเรียนร่วมกันเฉลยคำตอบ

สื่อการเรียนการสอน (ควรเลือกเรื่องให้เหมาะสมกับระดับชั้น):

- Worksheet 1 บทโคลง Bill and Ben
- Worksheet 2 : Bill and Ben
- ภาพประกอบเรื่อง Bill and Ben
- สลากรายชื่อสัตว์

การวัดผลและประเมินผล:

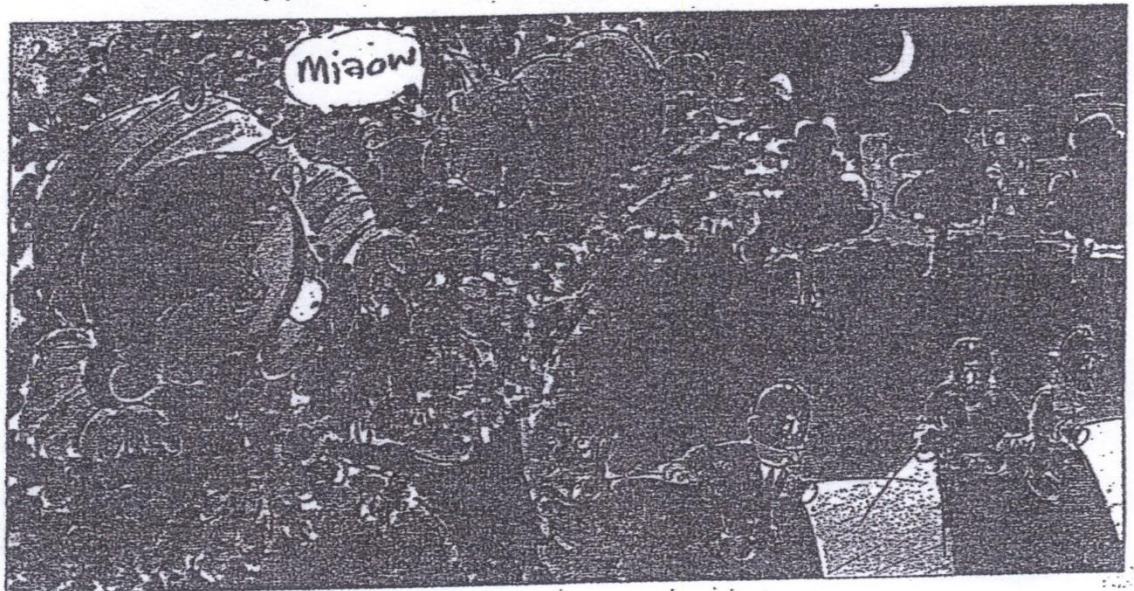
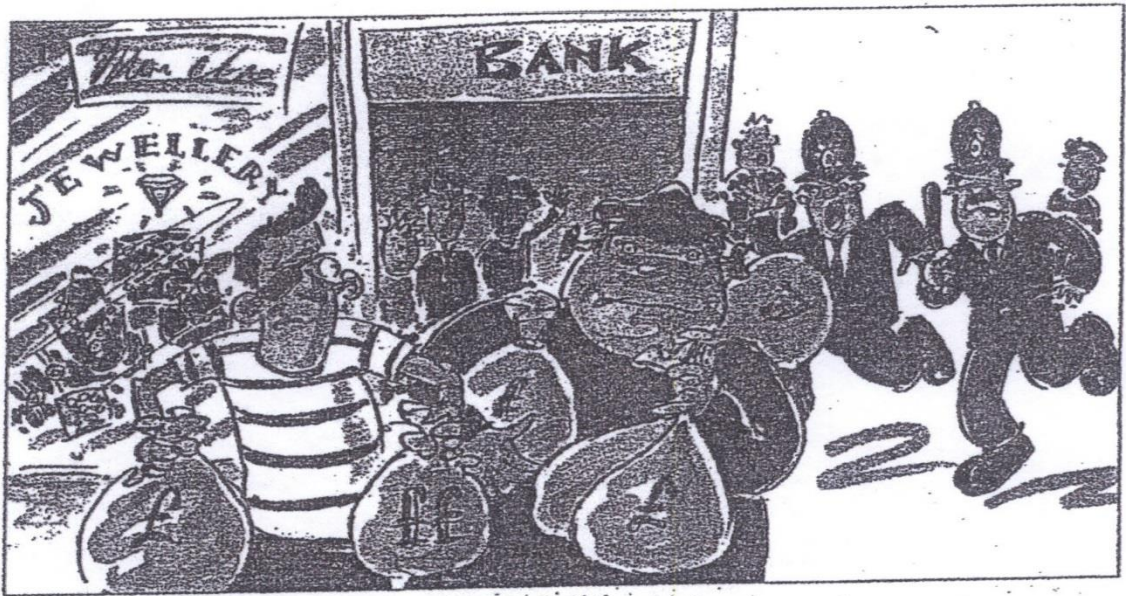
- สังเกตการร่วมกิจกรรมของนักเรียน
- ประเมินการตอบคำถามของนักเรียน

เครื่องมือวัดผลและประเมินผล:

- แบบสังเกตการร่วมกิจกรรมของนักเรียน
- แบบประเมินการตอบคำถามของนักเรียน

(กิจกรรม แบบฝึกหัด A)

- A. Which animals make these noises?
1. Miaow! 2. Woof! 3. Bzz!
4. Moo! 5. Baa! 6. Quack!
- B. Read the poem. Find two mistakes in each picture.

(อ่านเนื้อเรื่อง Bill and Ben)

Bill and Ben

This is a story of two bed men,
'One-Eye' Bill and his brother, Ben.
Bill was clever but Ben was not.
(Between his ears there wasn't a lot.)

One night they robbed some jewelery shops,
But when they left, they saw the cops.
A policeman shouted, 'Hey! You! Stop!'
Bill and Ben said, 'No, thanks, Cop.'

They ran through the streets and the night' was dark.
There wasn't a moon, and the night' was dark.
Bill said to Ben, 'Hide in a tree
'Go on! Quick! The cops can't see.'

So Bill climbed one, and Ben climbed another
And sat there quietly like his brother.
But the police had a dog. Its name was Flea.
It used its nose and it found Bill's tree.

But Bill was clever. He had an idea.
He said 'Miaow! Miaow!' when the dog came near.
A policeman said, Did you hear that?
'There's nobody here. It's just a cat.'

Ben thought, 'I can do that too.
But not a cat; something new.
What other animals do I know?
Ben thought and thought, but he was slow.

High in his tree, he could hear
The big police dog very near
The police dog stopped. The police stopped too.
Then high above, they heard, 'Moo! Mooool!'

กิจกรรมที่ 8

How to Create One's Own Story?

ชื่อกิจกรรม: Fortunately, Unfortunately

วัตถุประสงค์:

เพื่อพัฒนาทักษะการคิด และการกล้าแสดงออก

ระดับชั้น: ทุกระดับชั้น

ขั้นตอนการจัดกิจกรรม:

1. ครูนำเสนอการเล่าเรื่องโดยใช้คำว่า Fortunately...และต่อด้วย Unfortunately... อธิบายวิธีการเล่น พร้อมยกตัวอย่าง โดยให้นักเรียนต่อเติมเรื่องราวจนจบ

2. แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มตามความเหมาะสม

3. นักเรียนฝึกปากเปล่าผันคำกริยาจากบัตรคำ จากกริยาช่อง 1 เป็นกริยาช่อง 2 จนคล่อง

4. นักเรียนฝึกพูดตัวอย่างประโยคสถานการณ์ตามแถบประโยค

5. นักเรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันคิดและพูดประโยคตัวอย่างสถานการณ์ โดยเริ่มต้นประโยคว่า Fortunately, ... Unfortunately, ... เช่น

Last Saturday my sister and I went to the beach. Fortunately, I got up early. Unfortunately, it was raining. Fortunately, I took my umbrella. Unfortunately, it has a big hole.

นักเรียนแต่ละคนในกลุ่มช่วยกันคิดประโยคที่ขึ้นต้นด้วย Fortunately, Unfortunately คนละประโยคต่อกันไปเรื่อย ๆ จนครบทุกคน และต่อเรื่องราวจนจบ และฝึกพูดประโยคทบทวนอีก 2 ครั้ง จนนักเรียนช่วยกันจำเรื่องราวของกลุ่มได้อย่างแม่นยำ ระหว่างการฝึก ครูเน้นให้นักเรียนฝึกพูดและฟังโดยไม่ต้องจดบันทึก เพื่อฝึกทักษะการจดจำ

6. จากนั้นครูให้นักเรียนยืนขึ้นทีละกลุ่ม และนำเสนอเรื่องราวทีละคน ทีละประโยคจนจบเรื่องราว ด้วยคำว่า Fortunately,

7. เมื่อนักเรียนจดจำเรื่องของกลุ่มตนเองได้แล้ว ครูให้นักเรียนช่วยกันจดบันทึกเรื่องราว จากนั้นส่งตัวแทนออกมานำเสนอเรื่องราวของกลุ่มหน้าชั้นเรียน จากนั้นครูและนักเรียนช่วยกันสรุปเรื่องราว แก่ใจและเสนอแนะ

สื่อการเรียนการสอน:

1. บัตรคำ

2. ตัวอย่างประโยคสถานการณ์

การวัดผลและประเมินผล:

สังเกตการร่วมกิจกรรมของนักเรียน

เครื่องมือวัดผลและประเมินผล:

แบบประเมินการสังเกตการร่วมกิจกรรม

ข้อเสนอแนะ:

การจัดกิจกรรมนำเข้าสู่บทเรียนควรเป็นกิจกรรมที่กระตุ้นความสนใจและหลากหลาย เช่น เกม เพลง หรือการเรียงลำดับเหตุการณ์ตามรูปภาพเพื่อฝึกทักษะกระบวนการทางความคิด ควรจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับระดับของผู้เรียน

กิจกรรมที่ 9

Sharing Your Story

ชื่อกิจกรรม: Myths and Legends

วัตถุประสงค์:

1. นักเรียนสามารถแต่งนิทานง่าย ๆ ขึ้นเองได้
2. นักเรียนสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้

ระดับชั้น: ทุกระดับชั้น

ขั้นตอนการจัดกิจกรรม:

1. แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มตามความเหมาะสม
2. นักเรียนในแต่ละกลุ่มเลือกคำกริยาเท่ากับจำนวนคนในกลุ่ม โดยไม่ซ้ำกัน เช่น buy, eat, drink, like เป็นต้น

คนที่ 1 ใช้คำว่า buy

คนที่ 2 ใช้คำว่า eat

คนที่ 3 ใช้คำว่า drink

คนที่ 4 ใช้คำว่า like

3. นักเรียนเล่นเกมแต่งเรื่อง ใช้คำกริยาที่กำหนดให้ โดยเริ่มเรื่องเหมือนกันคือ Last week I went to Rayong. และให้นักเรียนทุกคนในกลุ่มแต่งเรื่องต่อ ๆ กันไป คนละ 1 ประโยค โดยใช้กริยาที่แต่ละคนได้และจะต้องจำเรื่องของทุกคน ให้ได้ภายในเวลา 5 นาที

4. นักเรียนแต่ละกลุ่มส่งตัวแทนเพื่อนำเสนอหน้าชั้นเรียน

5. ให้นักเรียนอ่านนิทานพื้นบ้าน ครูซักถามนักเรียนและให้นักเรียนช่วยกันสรุปการดำเนินเรื่องและการแต่งนิทานพื้นบ้าน

6. นักเรียนแต่ละกลุ่มแต่งนิทานขึ้นเอง โดยนักเรียนภายในกลุ่มช่วยกันตั้งชื่อเรื่อง

7. นักเรียนแต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกมานำเสนอหน้าชั้น

8. นักเรียนช่วยกันสรุปกิจกรรมที่ได้ ครูเสนอแนะเพื่อให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

การวัดผลและประเมินผล:

1. สังเกตการทำงานร่วมกันผู้อื่น
2. ประเมินการใช้ภาษาพูดและเขียน

เครื่องมือวัดผลและประเมินผล:

1. แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงาน
2. แบบประเมินการใช้ภาษาพูดหรือเขียน

ข้อเสนอแนะ:

กิจกรรมการแต่งนิทานควรจัดเนื้อหาให้เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน

เกณฑ์การตัดสิน (Storytelling Evaluation)

ตัวอย่าง

เกณฑ์การให้คะแนนการนำเสนอนิทานเป็นกลุ่ม (Rubric for Storytelling)

1. Knows the Story (เข้าใจเรื่องที่เล่า)

- ระดับ 4 เข้าใจเรื่องที่เล่าดีมาก เล่าได้ต่อเนื่องโดยไม่ต้องดูบันทึกย่อ มีความมั่นใจในการเล่า
- ระดับ 3 เข้าใจเรื่องที่เล่าดี เล่าได้ต่อเนื่อง เล่าติดขัดหรือดูบันทึก 1-2 ครั้ง
- ระดับ 2 เข้าใจเรื่องที่เล่าปานกลาง เล่าติดขัดหรือดูบันทึก 3-4 ครั้ง
- ระดับ 1 เข้าใจเรื่องที่เล่าน้อย เล่าติดขัด ดูบันทึกตลอดเวลา

2. Setting (ความสมจริงและสภาพแวดล้อมของผู้ฟัง)

- ระดับ 4 ความสมจริงในการเล่าดีมาก ผู้ชมเข้าใจเรื่องที่เล่าได้ดี สามารถลำดับเหตุการณ์ของเรื่องได้ถูกต้อง

- ระดับ 3 ความสมจริงในการเล่าดี ผู้ชมเข้าใจเรื่องได้พอสมควร สามารถลำดับเหตุการณ์ของเรื่องได้
- ระดับ 2 ความสมจริงในการเล่าปานกลาง ผู้ชมเข้าใจเรื่องที่เล่าบางส่วน
- ระดับ 1 ความสมจริงในการเล่าน้อย ผู้ชมเข้าใจเรื่องที่เล่าน้อย

3. Characters (การเข้าถึงตัวละคร)

- ระดับ 4 ระบุชื่อตัวละครหลัก และใช้น้ำเสียง ท่าทางเพื่อระบุตัวละครแต่ละตัวให้ผู้ฟังรู้จักบุคลิกลักษณะของตัวละครทุกตัวได้ถูกต้องชัดเจน

- ระดับ 3 ระบุชื่อตัวละครหลัก และใช้น้ำเสียง ท่าทางเพื่อระบุตัวละครแต่ละตัวให้ผู้ฟังรู้จักบุคลิกลักษณะของตัวละครทุกตัวค่อนข้างมาก

- ระดับ 2 ระบุชื่อตัวละครหลัก และใช้น้ำเสียง ท่าทางเพื่อระบุตัวละครแต่ละตัวให้ผู้ฟังรู้จักบุคลิกลักษณะของตัวละครทุกตัวได้บ้าง

- ระดับ 1 ไม่สามารถบอกได้ว่าตัวละครหลักในเรื่องคือใคร

4. Acting/Dialogue (ลีลา ท่าทางประกอบ และบทพูด)

- ระดับ 4 เล่าเรื่องเข้าใจง่าย ใช้น้ำเสียง การเคลื่อนไหว สีหน้าท่าทางเหมาะสมกับตัวละครอย่างเป็นธรรมชาติตลอดทั้งเรื่อง
- ระดับ 3 เล่าเรื่องได้เข้าใจ ใช้น้ำเสียง การเคลื่อนไหว สีหน้าท่าทางเหมาะสมกับตัวละครแสดงออกเกินจริงบางครั้ง
- ระดับ 2 เล่าเรื่องได้เข้าใจบ้าง ใช้น้ำเสียง การเคลื่อนไหว สีหน้าท่าทางเกินจริง
- ระดับ 1 ไม่สามารถใช้น้ำเสียง การแสดงออกทางสีหน้า การเคลื่อนไหวในการเล่าเรื่องได้

5. Pace (จังหวะในการเล่า)

- ระดับ 4 ใช้จังหวะ ช้า-เร็ว ในการเล่าเรื่องได้เหมาะสมกับเรื่องที่เล่า
- ระดับ 3 ใช้จังหวะ ช้า-เร็ว ในการเล่าเรื่องได้เหมาะสม มีข้อผิดพลาดในการใช้จังหวะ 1-2 ครั้ง
- ระดับ 2 มีข้อผิดพลาดในการใช้จังหวะ ช้า-เร็ว ในการเล่าเรื่องบ่อยครั้ง
- ระดับ 1 การใช้จังหวะ ช้า-เร็ว ในการเล่าเรื่องไม่เหมาะสม

6. Voice (น้ำเสียง)

- ระดับ 4 เล่าเสียงดัง ฟังชัด ใช้น้ำเสียงเหมาะสมกับเรื่องในระดับดีมาก ทำให้ผู้ฟังเข้าใจและจดจำเนื้อเรื่องได้ทั้งหมด
- ระดับ 3 เล่าเสียงดัง ฟังชัด พอสมควร ใช้น้ำเสียงเหมาะสมกับเรื่องดี ทำให้ผู้ฟังเข้าใจและจดจำเนื้อเรื่องได้
- ระดับ 2 เล่าเสียงดัง ฟังชัด ใช้น้ำเสียงเหมาะสมกับเรื่องในระดับพอใช้ ทำให้ผู้ฟังเข้าใจและจดจำเนื้อเรื่องได้บ้าง
- ระดับ 1 น้ำเสียงเบาไม่ชัดเจน ผู้ฟังไม่เข้าใจเนื้อเรื่อง

7. Audience Contact (การสบตากับผู้ฟัง)

- ระดับ 4 ผู้เล่าสบตาผู้ฟังได้ทั่วถึง
- ระดับ 3 ผู้เล่าสบตาผู้ฟังบางกลุ่ม
- ระดับ 2 ผู้เล่าสบตาผู้ฟัง 1-2 คน
- ระดับ 1 ผู้เล่าไม่สบตาผู้ฟัง

ตัวอย่างแบบประเมินนิทาน

ชื่อ นักเรียน/ชื่อกลุ่ม.....ชั้น.....

โรงเรียน.....สพท.....

ประเด็น	ระดับความสามารถ				รวม
	4	3	2	1	
1. Knows the Story (เข้าใจเรื่องที่เล่า)					
2. Setting (ความสมจริงและสภาพแวดล้อมของผู้ฟัง)					
3. Characters (การเข้าถึงตัวละคร)					
4. Acting/Dialogue (ลีลา ท่าทางประกอบ และบทพูด)					
5. Pace (จังหวะในการเล่า)					
6. Voice (น้ำเสียง)					
7. Audience Contact (การสบตากับผู้ฟัง)					
รวม					

แบบประเมินการเล่านิทาน/นำเสนอนิทานเดี่ยว

Authentic Evaluation Form

แบบประเมินผล

School (โรงเรียน).....

Storyteller (ผู้เล่า)

Story (เรื่อง)

เกณฑ์การประเมิน	ข้อคิดเห็น	เกณฑ์การประเมิน	
		มี	ไม่มี
Choice of Story (การเลือกเรื่อง) - ผู้ฟังมีความสนใจและประทับใจ Memory (ความจำ) - เล่าเรื่องได้ราบรื่นและต่อเนื่องตลอดทั้งเรื่อง Projection (การออกเสียง) - เสียงดัง ฟังชัด และถูกต้อง Diction (การเลือกใช้ถ้อยคำ) - ออกเสียงหนัก-เบา-สูง-ต่ำ ได้ถูกต้อง Personality (บุคลิกภาพ) - มีการแสดงออกทางสีหน้า ท่าทาง อารมณ์ และการสบตากับผู้ฟัง Poise (สมาธิในการเล่า) - ผู้เล่ามีความรู้สึกละเอียดอ่อน Time (เวลา) - เวลาในการเล่าไม่เกิน 10 นาที			
Overall Presentation (ภาพรวมการนำเสนอ) - ความคิดเห็นของกรรมการ			

ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากวิทยากรและครู ในค่าย Storytelling

Donald Davis ผู้เชี่ยวชาญด้านการวิจัย Storytelling กล่าวว่า การเล่านิทานเป็นดั่งสะพานเชื่อม First Language กับ Second Language และ Albert Einstein กล่าวว่า “Imagination is more important than language” ดังนั้นการเล่าเรื่องควรเป็นกิจกรรมที่ทำเพื่อสอนนักเรียนทั้งชั้น มิใช่เพียงแค่สอนเพื่อการแข่งขัน และการสอนเล่าเรื่องควรเริ่มจากสิ่งที่เป็นธรรมชาติก่อน เพราะเป็นสิ่งที่ใกล้ตัวนักเรียน หรือการเล่าเรื่องอาจเป็นอะไรก็ได้ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน แล้วนำมาเล่าให้ผู้อื่นฟัง เช่น เล่าความฝัน เป็นต้น

ข้อเสนอแนะของวิทยากรในการแข่งขัน Storytelling เก่งสร้างชาติ

จากการจัดกิจกรรมการแข่งขัน Storytelling ในงานเก่งสร้างชาติ เมื่อวันที่ 23-25 พฤษภาคม 2552 ณ เมืองทองธานี คณะกรรมการและคณะวิทยากรจากสถาบันภาษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ได้ให้ข้อสังเกตและข้อเสนอแนะไว้ดังนี้

1. การออกเสียงคำบางคำไม่ชัดเจน
2. การเน้นเสียง อารมณ์ของผู้เล่าไม่ค่อยมี
3. นักเรียนไม่มีสมาธิในการเล่าเรื่อง
4. การเลือกเรื่องเล่าควรเหมาะสมกับวัย
5. การสรุปเนื้อเรื่อง และคติสอนใจไม่ชัดเจน
6. นักเรียนยังใช้ Eyes Contact ได้ไม่ดีเท่าที่ควร
7. นักเรียนไม่มีจังหวะในการเคลื่อนไหว เดินมากเกินไป
8. การใช้สื่อไม่กลมกลืนกับเนื้อเรื่อง ทำให้เกิดอุปสรรคในการเล่า
9. ไม่มีจังหวะในการเล่า ดึงดูดความสนใจของผู้ฟังไม่ดีเท่าที่ควร
10. การใช้สื่อ ทำให้สื่อดึงดูดความสนใจของผู้ฟังมากกว่าที่จะสนใจผู้เล่า
11. การสร้างอารมณ์ให้ตรงกับเนื้อหาและตัวละครของเรื่องนั้น ๆ
12. การให้คติสอนใจของนิทานพื้นบ้านกับนิทานต่างประเทศ ในบางครั้งไม่มีคติสอนใจ
13. นักเรียนขาดความเป็นตัวของตัวเอง เนื่องจากครูฝึกให้นักเรียนทำตามแบบที่ครูฝึกมากเกินไป

สรุปเทคนิคในการฝึก Storytelling

ครูผู้สอนจากโรงเรียนที่นักเรียนเข้าร่วมการแข่งขัน Storytelling จากงานเก่งสร้างชาติ วันที่ 23-25 พฤษภาคม 2552 ได้ให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับเทคนิคการฝึกนักเรียน เพื่อการแข่งขันดังนี้

1. นักเรียนดูตัวอย่างการเล่านิทานที่สนุกสนานและศึกษาบุคลิก ลักษณะ น้ำเสียง และอารมณ์ ของผู้เล่านิทาน หรือจากภูมิปัญญาท้องถิ่นและรายการต่างๆ ที่เกี่ยวกับการเล่านิทานจากสื่อที่หลากหลาย
2. จัดหาสื่อหรือกิจกรรม เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนมีความสนใจ มีความคิดสร้างสรรค์และรักในการเล่าเรื่อง
3. นักเรียนมีความรักภาษาอังกฤษและกล้าแสดงออก
4. นักเรียนเป็นผู้เลือกเรื่องที่ต้องการเล่าด้วยตนเอง โดยค้นคว้าจากหนังสือหรือ website
5. นักเรียนฝึกการอ่านจับใจความและทำความเข้าใจเนื้อเรื่อง เพื่อให้เข้าถึงอารมณ์ของเนื้อเรื่องนั้น ๆ
6. นักเรียนฝึกโดยการอ่านซ้ำ ๆ หลาย ๆ ครั้ง และเขียนเค้าโครงเรื่องหรือ Mind Mapping เพื่อฝึกทักษะการจดจำเรื่องราวอย่างเป็นระบบ
7. นักเรียนฝึกการออกเสียง การเว้นจังหวะในการเล่าเรื่อง
8. นักเรียนศึกษาอารมณ์ความรู้สึกของคำพูดและตัวละครแต่ละตัว
9. นักเรียนศึกษาบุคลิกของตัวละครแต่ละตัว
10. นักเรียนเล่าเรื่องให้ครูและเพื่อนนักเรียนฟัง แล้วช่วยกันรวบรวมปัญหา หรือบันทึกข้อเสนอแนะ และกล่าวชมเชยในการเล่าเรื่องในแต่ละครั้ง เช่น ปัญหาในการออกเสียง การเรียนรู้บุคลิกของตัวละคร
11. นักเรียนควรทราบเกณฑ์การประเมินคะแนนในการเล่านิทานเพื่อเตรียมความพร้อมด้วยตนเอง
12. นักเรียนและครูช่วยกันอภิปรายและแก้ไขปรับปรุงเล่าเรื่องของนักเรียน
13. ครูควรจัดกิจกรรมเพื่อฝึกสมาธิก่อนการเล่าเรื่อง เพื่อให้จิตใจของนักเรียนจดจ่อกับสิ่งที่กำลังทำอยู่
14. นักเรียนควรทราบจุดประสงค์ทุกครั้งก่อนการเล่าเรื่อง

เทคนิควิธีการสอนการเล่าเรื่องจากครูผู้เข้าร่วมกิจกรรม Storytelling ในงาน “เก่งสร้างชาติ”

กรณีศึกษาโดย คุณครูสมมาตร มังคลสุ
ระดับประถมศึกษา โรงเรียนสฤติเดช จังหวัดจันทบุรี

กิจกรรมการเตรียมการเล่านิทาน สัปดาห์ที่ 1

วัตถุประสงค์:

1. เพื่อให้นักเรียนร่วมกิจกรรมด้วยความสนุกสนาน
2. เพื่อฝึกการสังเกต และสามารถบอกบุคลิก น้ำเสียง ท่าทาง อารมณ์ ของผู้เล่านิทานได้

ขั้นตอนการจัดกิจกรรม:

1. แบ่งกลุ่มนักเรียนตามความเหมาะสม
2. นักเรียนดูวิดีโอทัศน์การเล่านิทานในรายการต่าง ๆ หรือฟังการเล่านิทานจากนักเล่านิทาน โดยการสังเกต บุคลิก น้ำเสียง ท่าทาง อารมณ์ ของผู้เล่านิทาน
3. นักเรียนช่วยกันบอกถึงบุคลิก น้ำเสียง ท่าทาง อารมณ์ ของผู้เล่าและนำเสนอหน้าชั้น โดยบันทึกลงในตาราง
4. นักเรียนและครูช่วยกันสรุป ครูแนะนำเพิ่มเติม

สื่อการเรียนการสอน:

1. วิดีทัศน์
2. นักเล่านิทานที่เป็นภูมิปัญญาท้องถิ่น

การวัดผลและประเมินผล:

1. สังเกตการทำงานกลุ่ม
2. ประเมินความถูกต้องในการเขียนในตาราง

เครื่องมือวัดผลและประเมินผล:

1. แบบสังเกตการทำงานกลุ่ม
2. แบบประเมินการเขียนบันทึก

แบบบันทึกการสังเกตตัวละคร

ชื่อเรื่อง.....

ตัวละคร	อารมณ์	น้ำเสียง	บุคลิก	จังหวะ/ลีลา
1.
2.
3.
4.
5.

แบบบันทึกการสังเกตผู้เล่านิทาน

ชื่อเรื่อง.....

ชื่อผู้เล่านิทาน	อารมณ์	น้ำเสียง	บุคลิก	สีหน้า	จังหวะ/ลีลา
1.
2.
3.
4.
5.

กรณีศึกษาโดย คุณครูสมมาตร มังคลสุ
ระดับประถมศึกษา โรงเรียนสฤติเดช จังหวัดจันทบุรี

กิจกรรมการเตรียมการเล่านิทาน สัปดาห์ที่ 2

วัตถุประสงค์:

1. เพื่อให้นักเรียนร่วมกิจกรรมด้วยความสนุกสนาน
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถเลียนเสียงสัตว์ เสียงธรรมชาติ และเสียงมนุษย์ในวัยต่าง ๆ ได้

ขั้นตอนการจัดกิจกรรม:

1. นักเรียนเล่นเกม “เพื่อนฉันอยู่ไหน” “Where are my friends?”
2. นักเรียนเตรียมกระดาษชิ้นเล็กที่เขียนชื่อสัตว์ต่าง ๆ แล้วม้วนกระดาษใส่กล่อง นักเรียนหยิบกระดาษคนละ 1 ชิ้น โดยจะต้องไม่ให้เพื่อนคนอื่นทราบ
3. นักเรียนล้อมวงเป็นวงกลม นักเรียนนำผ้าเช็ดหน้าของตนมาผูกปิดตาหรือให้นักเรียนหลับตา จากนั้นให้นักเรียนเดินส่งเสียงร้องของสัตว์ที่นักเรียนได้รับแล้วส่งเสียงที่เป็นเสียงเดียวกัน ทีมใดเข้ากลุ่มเสร็จก่อนเป็นกลุ่มชนะ
4. นักเรียนแบ่งกลุ่มตามเสียงสัตว์ และฟังวิธีทักทายเพื่อน
5. นักเรียนฝึกทำเสียงประเภทต่าง ๆ เช่น ทำเสียงคนแก่ เสียงเด็กผู้หญิง เสียงธรรมชาติ และเสียงสัตว์ต่าง ๆ
6. ตัวแทนนักเรียนจับสลากบัตรคำ โดยต้องทำเสียงแล้วให้เพื่อนทายว่าเป็นเสียงของอะไรภายในเวลา 1 นาที ให้ได้มากที่สุดโดยแข่งขันกันในแต่ละกลุ่ม
7. นักเรียนผลัดเปลี่ยนออกมาจับบัตรคำ
8. นักเรียนและครูช่วยกันสรุปกิจกรรม ครูแนะนำวิธีการทำเสียงสัตว์และเสียงคนโดยฝึกจาก CD และวิทยากรที่มีความสามารถในการทำเสียงสัตว์ต่าง ๆ

สื่อการเรียนการสอน:

1. เกม “Where are my friends?”
2. บัตรคำชื่อสัตว์ต่าง ๆ
3. ผ้าสำหรับปิดตา
4. วิธีทัศน์/CD
5. นักเล่านิทานที่เป็นภูมิปัญญาท้องถิ่น

การวัดผลและประเมินผล:

1. สังเกตการร่วมกิจกรรม
2. ประเมินความถูกต้องในการเขียนในตาราง

เครื่องมือวัดผลและประเมินผล:

1. แบบสังเกตการร่วมกิจกรรม
2. แบบประเมินการเลียนเสียงธรรมชาติ

แบบประเมินการเลียนเสียงธรรมชาติ

ชั้น..... โรงเรียน.....

ที่	ชื่อ-สกุล	เรื่อง	เสียงอักษร			เสียงธรรมชาติ			เสียงมนุษย์		
			ดี มาก	ปาน กลาง	น้อย	ดี มาก	ปาน กลาง	น้อย	ดี มาก	ปาน กลาง	น้อย

ระดับคุณภาพ ดีมาก = 8-10 คะแนน

ปานกลาง = 5-7 คะแนน

น้อย = 2-4 คะแนน

ผู้ประเมิน.....

(.....)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

กรณีศึกษาโดย คุณครูสมมาตร มังคลสุ
ระดับประถมศึกษา โรงเรียนสฤทธิเดช จังหวัดจันทบุรี

กิจกรรมเตรียมการเล่านิทาน สัปดาห์ที่ 3

วัตถุประสงค์:

นักเรียนสามารถเล่านิทานได้

ขั้นตอนการจัดกิจกรรม:

1. นักเรียนอ่านนิทานเรื่อง “กระต่ายกับเต่า”
2. นักเรียนฝึกอ่านและฝึกทำเสียงสัตว์ต่าง ๆ
3. นักเรียนออกมานำเสนอนิทานหน้าชั้นเรียน
4. นักเรียนทำหน้าที่เป็นผู้ฟัง ช่วยกันบอกและชี้แนะข้อควรแก้ไข
5. ครูเสนอแนะอีกครั้ง

สื่อการเรียนการสอน:

นิทานเรื่อง “กระต่ายกับเต่า”

การวัดผลและประเมินผล:

สังเกตการเล่านิทาน

เครื่องมือวัดผลและประเมินผล:

แบบสังเกตการเล่านิทาน

แบบสังเกตการเล่านิทาน

เรื่อง.....

ที่	ชื่อ-สกุล	บุคลิกท่าทาง			น้ำเสียง			อารมณ์			จังหวะ		
		ดี มาก	ปาน กลาง	น้อย	ดี มาก	ปาน กลาง	น้อย	ดี มาก	ปาน กลาง	น้อย	ดี มาก	ปาน กลาง	น้อย

ระดับคุณภาพ ดีมาก = 8-10 คะแนน

ปานกลาง = 5-7 คะแนน

น้อย = 2-4 คะแนน

ผู้ประเมิน.....

(.....)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

กรณีศึกษาโดย คุณครูสมมาตร มังคลสุ
ระดับประถมศึกษา โรงเรียนสฤษดิเดช จังหวัดจันทบุรี

กิจกรรมการเตรียมการเล่านิทาน สัปดาห์ที่ 4

วัตถุประสงค์:

นักเรียนสามารถเล่านิทานพื้นบ้านได้

ขั้นตอนการจัดกิจกรรม:

1. นักเรียนฝึกอ่านนิทานพื้นบ้านให้คล่อง ถูกต้อง และชัดเจน
2. นักเรียนฝึกการเล่านิทานโดยใช้น้ำเสียงและลีลา ใบหน้าและอารมณ์ ตามเนื้อเรื่องและตัวละคร
3. นักเรียนออกมานำเสนอนิทานหน้าชั้นเรียน
4. ครูและนักเรียนช่วยกันเสนอแนะและปรับปรุงข้อบกพร่อง

สื่อการเรียนการสอน:

หนังสือนิทานในห้องสมุด

การวัดผลและประเมินผล:

สังเกตการเล่านิทาน

เครื่องมือวัดผลและประเมินผล:

แบบสังเกตการเล่านิทาน

ข้อเสนอแนะ:

ครูและนักเรียนควรใช้เวลาว่างในการฝึกซ้อมนักเรียนให้เกิดความชำนาญและต้องเป็นเรื่องที่ไม่ยากเกิน
ความสามารถของผู้เรียน สิ่งสำคัญที่สุดคือนักเรียนควรเลือกเรื่องที่ต้องการจะเล่าด้วยตนเอง

แบบสังเกตการเล่านิทาน

เรื่อง.....

ที่	ชื่อ-สกุล	บุคลิกท่าทาง			น้ำเสียง			อารมณ์			จังหวะ		
		ดี มาก	ปาน กลาง	น้อย	ดี มาก	ปาน กลาง	น้อย	ดี มาก	ปาน กลาง	น้อย	ดี มาก	ปาน กลาง	น้อย

ระดับคุณภาพ ดีมาก = 8-10 คะแนน

ปานกลาง = 5-7 คะแนน

น้อย = 2-4 คะแนน

ผู้ประเมิน.....

(.....)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

กรณีศึกษาโดย คุณครูสมมาตร มังคลสุ
ระดับประถมศึกษา โรงเรียนสฤทธิเดช จังหวัดจันทบุรี

กิจกรรมการเตรียมการเล่านิทาน สัปดาห์ที่ 5

วัตถุประสงค์:

นักเรียนเลือกเล่านิทานที่เหมาะสมกับความสามารถของตนเองได้

ขั้นตอนการจัดกิจกรรม:

1. แบ่งกลุ่มนักเรียน
2. นักเรียนแต่ละคนสำรวจความสามารถของตนเอง และบอกกับเพื่อน ๆ ในกลุ่มว่าตนเองสามารถทำเสียงอะไรได้บ้าง
3. ให้นักเรียนเลือกนิทานที่ตนเองชอบและสามารถเล่าได้ตามความถนัดและความสามารถ ในการเลียนเสียงธรรมชาติได้
4. ฝึกอ่านและเล่านิทานให้สมาชิกในกลุ่มฟัง
5. แต่ละกลุ่มเลือกผู้เล่าที่เล่าได้สนุกและน่าฟัง ออกมาเป็นตัวแทนกลุ่มนำเสนอหน้าชั้นเรียน แต่ละกลุ่มช่วยกันเสนอแนะ
6. นักเรียนช่วยกันสรุป ครูแนะนำแก้ไข
7. ครูให้นักเรียนนำนิทานที่นักเรียนชอบไปฝึกอ่านออกเสียงและเล่าจนคล่อง เพื่อคัดเลือกผู้ชนะมาแข่งขันเพื่อหาตัวแทนเข้าร่วมการแข่งขันทางวิชาการต่อไป

สื่อการเรียนการสอน:

หนังสือนิทานในห้องสมุด

การวัดผลและการประเมินผล:

สังเกตการเล่านิทาน

เครื่องมือวัดผลและประเมินผล:

แบบสังเกตการเล่านิทาน

แบบสังเกตการเล่านิทาน

เรื่อง.....

ที่	ชื่อ-สกุล	เรื่อง	บุคลิกท่าทาง			น้ำเสียง			อารมณ์			จังหวะ		
			ดี มาก	ปาน กลาง	น้อย	ดี มาก	ปาน กลาง	น้อย	ดี มาก	ปาน กลาง	น้อย	ดี มาก	ปาน กลาง	น้อย

ระดับคุณภาพ ดีมาก = 8-10 คะแนน

ปานกลาง = 5-7 คะแนน

น้อย = 2-4 คะแนน

ผู้ประเมิน.....

(.....)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

กรณีศึกษาของคุณครูสุชนา พชรโกศล
ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเบญจมราชูทิศ จังหวัดจันทบุรี

กิจกรรมการเรียนการสอนทักษะการฟังนิทานภาษาอังกฤษ

วัตถุประสงค์:

1. เพื่อให้นักเรียนฝึกทักษะการฟังแล้วจับใจความจากเรื่องที่ฟังได้
2. เพื่อให้นักเรียนฟังแล้วสามารถบอกความหมายของคำศัพท์ได้
3. เพื่อให้นักเรียนฟังแล้วบอกความหมายของประโยคและเรื่องได้

ขั้นตอนการจัดกิจกรรม:

1. ครูเปิด CD ให้นักเรียนร้องเพลงที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนิทาน
2. ให้นักเรียนฟังบทสนทนาจาก CD 2-3 ครั้ง จากนั้นนักเรียนทำแบบฝึกหัด
3. นักเรียนจับคู่ฝึกพูดบทสนทนาเลียนแบบจาก CD
4. ให้นักเรียนฟังนิทานเพื่อจับใจความ 2-3 ครั้ง จากนั้นนักเรียนทำแบบฝึกหัด
5. นักเรียนและครูช่วยกันอภิปรายเรื่องราวของนิทานและข้อคิดจากนิทาน

สื่อการเรียนการสอน:

1. CD (เพลง, นิทาน, บทสนทนา)
2. แบบฝึกหัด

การวัดผลและประเมินผล:

1. สังเกตการร่วมกิจกรรมของนักเรียน
2. ประเมินจากการทำแบบฝึกหัด

เครื่องมือวัดผลและประเมินผล:

1. แบบสังเกตการณ์ร่วมกิจกรรมของนักเรียน
2. แบบประเมินจากการทำแบบฝึกหัด

ข้อเสนอแนะ:

ครูควรศึกษา สื่อ CD และกิจกรรมการเรียนการสอนก่อนล่วงหน้า

กรณีศึกษาของคุณครูสุชนา พพระโกศล
ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเบญจมราชูทิศ จังหวัดจันทบุรี

ขั้นตอนการเตรียมตัวผู้เล่านิทาน

1. รับสมัครนักเรียนเข้าชมรมนักเล่านิทาน
2. ให้นักเรียนนำเรื่องนิทานที่อยู่ในความสนใจมาเล่าสู่กันฟัง
3. ให้นักเรียนแข่งขันกันเล่านิทาน โดยจัดให้มีครูเป็นกรรมการ
4. คัดเลือกนักเรียนที่สนใจมาฝึกซ้อม ให้ความรู้เกี่ยวกับการเล่านิทาน

กรณีศึกษาของคุณครูสงวน ศรีกุล

ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสตรีศรีสะเกษ จังหวัดศรีสะเกษ

ขั้นตอนการเตรียมตัวผู้เล่านิทาน

1. นักเรียนเลือกเรื่องที่เหมาะสมกับบุคลิกและความสามารถของตัวเองนักเรียนเอง โดยมีครูช่วยแนะนำ
2. นักเรียนฝึกซ้อมอ่านเนื้อเรื่อง ศึกษาตัวละคร 1 สัปดาห์ แล้วมาเล่าให้ครูฟัง
3. นักเรียนแต่ละคนมาเล่านิทานให้ครูฟังหลังโรงเรียนเลิก
4. นักเรียนศึกษาดูตัวอย่างการเล่าจาก Internet

กรณีศึกษาของคุณครูณิษฐา มุลกันท์

ระดับชั้นประถมศึกษา โรงเรียนบ้านโคกไม้้งาม (ส่งเสริมวิทยา) สพป.ขอนแก่น เขต 5

ขั้นตอนการเตรียมตัวผู้เล่านิทาน

1. ประกาศรับสมัครนักเรียนที่สนใจเข้าร่วมกิจกรรมการเล่านิทานเข้าร่วมชมรม Storytelling
2. ครูทำความเข้าใจ วางแผนกิจกรรม และให้คำแนะนำในการเข้าร่วมกิจกรรมการเล่านิทาน
3. นักเรียนฝึกการแนะนำตนเอง เข้ากลุ่มสัมพันธ์และละลายพฤติกรรม ฝึกการแสดงออกทางสีหน้า สายตา และร่างกาย
4. นักเรียนฝึกความมั่นใจในตนเอง โดยครูให้นักเรียนจับสลากแสดงบทบาทสมมุติของตัวละครต่าง ๆ ที่เป็นมนุษย์ อมนุษย์ และสัตว์ เช่น แม่มด กษัตริย์ ยักษ์ คนแคระ เด็ก คนแก่ สิงโต เสือ นก ช้าง ลิง ฯลฯ
5. นักเรียนฝึกการสร้างอารมณ์ต่าง ๆ เช่น เศร้า เสียใจ ดีใจ ตกใจ
6. การเตรียมตัวของนักเรียน ให้นักเรียนค้นคว้าเรื่องเล่าที่นักเรียนสนใจเหมาะสมกับวัยและให้ข้อคิดจาก Internet
7. เมื่อนักเรียนได้เรื่องที่สนใจร่วมกันแล้ว นักเรียนศึกษาเนื้อเรื่องและคำศัพท์ด้วยตนเอง 1 สัปดาห์
8. นักเรียนในชมรมนำเสนอเรื่องเล่าให้ครูและเพื่อนฟังเรื่อง แล้วอภิปรายตัวละครแต่ละตัวในเรื่องอารมณ์ ความรู้สึก
9. นักเรียนฝึกทักษะการฟังเนื้อเรื่องจาก website youtube.com
10. นักเรียนศึกษาตัวอย่างการเล่านิทานของประเทศต่าง ๆ และเกร็ดความรู้ที่เป็นประโยชน์ในการเล่านิทานจาก website youtube.com
11. นักเรียนและครูร่วมกันสรุปความรู้ที่ได้จากการศึกษาใน Internet
12. นักเรียนฝึกทำผังความคิด Mind Mapping จากเนื้อเรื่องที่ต้องการจะฝึกเล่าด้วยตนเองอย่างสม่ำเสมอ
13. นักเรียนฝึกเรียงลำดับเหตุการณ์จากเนื้อเรื่อง โดยครูใช้กิจกรรม Ordering Sentences ครูตัดเนื้อเรื่องออกเป็นประโยคตามลำดับเหตุการณ์ในเนื้อเรื่อง ฝึกทั้งกิจกรรมเดี่ยว กิจกรรมคู่ และกิจกรรมกลุ่ม เพื่อให้นักเรียนเกิดการแข่งขันที่สนุกสนานและความรู้สึกรักที่ท้าทาย
14. นักเรียนฝึกเล่านิทานปากเปล่าทีละ Paragraph โดยเริ่มจากประโยคต่อประโยค เช่น ประโยคที่ 1 ไปหาประโยคที่ 2 ประโยคที่ 1 และ 2 ไปหาประโยคที่ 3 ประโยคที่ 1, 2 และ 3 ไปหาประโยคที่ 4 นักเรียนฝึกเช่นนี้ไปเรื่อย ๆ ฝึกเป็นกลุ่มกับเพื่อน ๆ นักเรียนจะเกิดทักษะการจดจำซึ่งกันและกัน สามารถทำให้นักเรียนช่วยกันจำเรื่องได้แม่นยำ
15. ครูสร้างโอกาสในการฝึกฝน โดยการจัดกิจกรรมการเล่านิทานที่นักเรียนชอบช่วงพักกลางวัน ในห้องศูนย์ฯ เพื่อฝึกทักษะการอ่าน และการนำเสนอนิทานต่อหน้าชุมชนเพื่อสร้างความมั่นใจ
16. นักเรียนผลัดกันออกมานำเสนอนิทานของตนเอง เล่าให้เพื่อนทั้งโรงเรียนฟังในกิจกรรมหน้าเสาธง ตอนเช้า วันละ 1 เรื่อง ไม่เกินคนละ 3-5 นาที
17. ครูและนักเรียนช่วยกันคัดเลือกนักเรียนที่มีความสามารถ เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันทางวิชาการ

18. ครูนำนักเรียนตัวแทนโรงเรียนไปพบบุคลากรพิเศษหรือภูมิปัญญาท้องถิ่น เช่น ชาวต่างชาติที่อยู่ในอำเภอสีชมพูและอาจารย์ชาวต่างชาติ คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันมหาวิทยาลัยราชภัฏเลย เพื่อขอคำแนะนำในการเล่านิทานและบันทึกการออกเสียงที่ถูกต้องของอาจารย์ชาวต่างชาติ เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีความมั่นใจในการออกเสียงมากยิ่งขึ้น

19. ครูสร้างโอกาสในการฝึกเล่านิทานต่อหน้าชุมชน โดยการหาโอกาสให้นักเรียนสร้างเสริมประสบการณ์ตรง โดยการนำนักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมของชุมชนโดยการเล่านิทานให้แขกที่มาพัก Home Stay ในหมู่บ้าน ฟังร่วมกับกิจกรรมอื่น ๆ ในหมู่บ้าน

หมายเหตุ ครูทำบันทึกการเล่าเรื่อง และข้อเสนอแนะทุกขั้นตอนของการฝึก

เทคนิคในการฝึกนักเรียน

โดยธรรมชาติของภาษาอังกฤษ นักเรียนทั่วไปคิดว่ายาก จึงมีความรู้สึกว่ายากลำบากที่จะฝึกฝน ไม่ว่าในเรื่องใด ๆ ก็ตามที่เกี่ยวข้อง ในฐานะของครูผู้สอนจะต้องพลิกวิกฤติของความยากให้เป็นโอกาส ให้นักเรียนเปิดใจเสียก่อนที่จะยอมรับว่าภาษาอังกฤษมีประโยชน์ เช่น ในการค้นคว้าข้อมูลทาง Internet นักเรียนมีความจำเป็นต้องทราบคำศัพท์ อ่านหรือศึกษา Topic ได้ สามารถสืบค้นข้อมูลด้วยตนเอง เมื่อนักเรียนเห็นประโยชน์ของภาษาอังกฤษในการค้นคว้า โอกาสที่จะเรียนรู้ก็จะเข้ามาสู่นักเรียนในที่สุด ครูจึงต้องมีความอดทน ใจเย็น เพื่อรอผลความก้าวหน้า และที่สำคัญคนเราทุกคนต้องการให้ผู้อื่นยอมรับในความสามารถของตน

ดังนั้นนักเรียนจึงต้องหันกลับมาวิเคราะห์ตนเองว่าตนเองต้องการอะไร แสวงหาสิ่งใดให้กับตนเอง เมื่อเห็นคุณค่าในตนเองแล้ว คนอื่นจะเกิดการยอมรับและเป็นบุคคลที่มีประโยชน์ มีความสามารถ มีทักษะในที่สุด ครูจึงต้องพลิกวิกฤติให้เป็นโอกาสให้ได้

เมื่อนักเรียนมีทักษะแล้ว ครูมักจะเจอปัญหานักเรียนเริ่มคิดว่าต้องการคำแนะนำจากผู้อื่นมากกว่า ครูผู้ฝึกสอนอยู่ประจำ นักเรียนต้องการพิสูจน์ว่าสิ่งที่ครูให้ถูกต้องและนักเรียนมั่นใจที่จะเติมที่กับกิจกรรม ครูต้องหาแหล่งข้อมูลเพิ่มเติมนอกจากตัวครูเองไม่เพียงพอเสียแล้ว ครูต้องหาแหล่งความรู้ใหม่ คำแนะนำใหม่ ๆ เพิ่มเติม โดยน่านักเรียนไปฝึกกับเพื่อน ครูคนอื่นหรือต่างโรงเรียน

ขั้นสุดท้ายคือขอคำแนะนำฝึกกับครูชาวต่างชาติ เพราะนักเรียนจะต้องเข้าสู่การแข่งขันกับนักเรียนที่เรียน English Program นักเรียนโรงเรียนเอกชน นักเรียนโรงเรียนนานาชาติ และนักเรียนที่มีบิดามารดาเป็นชาวต่างชาติ ในขณะที่นักเรียนเรียนอยู่ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา ดังนั้นจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูต้องมีการประสานงานและหาความร่วมมือกับหน่วยงานต่าง ๆ ครูจึงต้องเสียสละเวลาหลังเลิกเรียน และให้กำลังใจแก่นักเรียนควบคู่กันไป “ถ้าครูพร้อม นักเรียนก็จะพร้อมด้วย ถ้าครูสู้ นักเรียนก็จะสู้ด้วย ดังนั้นครูจะต้องทำทุกอย่างด้วยใจที่มุ่งมั่น นักเรียนก็จะมุ่งมั่นเช่นกัน”

คำว่า “เราทำได้” จะต้องเกิดทุกขั้นตอนการฝึกซ้อมจนถึงการแข่งขัน

กรณีศึกษาของคุณครูชนากานต์ โนสุ
โรงเรียนอนุบาลนครราชสีมา สพ.น.นครราชสีมา เขต 1

เทคนิคการสอนการเล่านิทาน

1. เลือกตัวอย่างนิทานที่นักเรียนฟังแล้วสนุกสนานเกิดข้อคิด
2. ฝึกสมาธิให้นักเรียนมีจิตใจจดจ่อในการเล่า
3. เลือกตัวอย่างการเล่านิทานที่ดี โดยใช้สื่อวีดิทัศน์ประกอบ
4. ให้นักเรียนรู้และเคารพกฎกติกาในการเล่านิทาน
5. ฝึกให้นักเรียนรักการอ่านหนังสือนิทานอย่างหลากหลาย
6. ฝึกให้นักเรียนมีความมุ่งมั่นในการเล่านิทาน

ประโยชน์ของการเล่านิทาน

จากประสบการณ์ของตนเอง เมื่อดิฉันฝึกสอนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 แต่ด้วยความจำเป็นที่เป็นครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จึงมีความจำเป็นที่จะต้องนำนักเรียนชั้น ป.6 มาฝึกซ้อมในห้องเรียนเป็นประจำทุกวัน ผลลัพธ์ที่ได้้นอกจากนักเรียนชั้น ป.6 จะได้ฝึกซ้อมทุกวันแล้ว ยังมีผลทำให้นักเรียนชั้น ป.2 ที่ได้เห็น เกิดการเลียนแบบในการเล่านิทานและแสดงท่าทางประกอบ ครูได้เปิดโอกาสให้นักเรียนชั้น ป.2 ออกมาเล่า ผลปรากฏว่านักเรียนชั้น ป.2 สามารถเล่าเรื่องและแสดงท่าทางได้เหมือนกับนักเรียน ป.6 นอกจากนี้ยังเป็นประโยชน์ในทางอ้อม นักเรียนสามารถนำนิทานไปใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น นักเรียนชั้น ป.2 นำนิทานภาษาอังกฤษไปเล่าโชว์ในงานวันเกิดของคุณตา ซึ่งมีผู้ฟังจำนวนมาก เมื่อเล่านิทานจนผู้ฟังเกิดความประทับใจ ทำให้นักเรียนเกิดภาคภูมิใจและความมั่นใจ ผู้ฟังจึงถามนักเรียนว่าไปเรียนเล่านิทานมาจากไหนและใครเป็นผู้สอน และการเล่านิทานนี้ยังต่อยอดให้นักเรียนเล่านิทานคนนี้เข้าร่วมแข่งขัน Speech ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในปีต่อมา

กรณีศึกษาของคุณครูเกศินี กิจสาลี โรงเรียนสารคามพิทยาคม สพม.เขต 26

การจัดกิจกรรมเล่านิทานของโรงเรียนสารคามพิทยาคม มุ่งเน้นจัดกิจกรรมให้กับผู้เรียนที่สนใจวิชาภาษาอังกฤษ โดยแบ่งกลุ่มผู้สนใจดังต่อไปนี้

- กลุ่มผู้สนใจที่มีความสามารถด้านการแสดงและภาษาอังกฤษ
- กลุ่มผู้สนใจที่มีความสามารถด้านภาษาอังกฤษเพียงด้านเดียว
- กลุ่มผู้สนใจที่มีความสามารถทางด้านการแสดงเพียงด้านเดียว
- กลุ่มผู้สนใจที่ไม่มีความสามารถทั้งสองด้าน

จากกลุ่มผู้สนใจดังกล่าวพบได้ว่า กลุ่มสนใจที่มีจำนวนมากที่สุด คือ กลุ่มที่มีความสามารถด้านการแสดงเพียงด้านเดียวและกลุ่มผู้สนใจที่ไม่มีความสามารถทั้งสองด้าน เหตุที่นักเรียนที่มีความสามารถทั้งสองด้านหรือมีความสามารถด้านภาษาอังกฤษด้านเดียวให้ความสนใจน้อย เนื่องจากนักเรียนทั้งสองกลุ่มดังกล่าวมักเป็นนักเรียนดี และใช้เวลาส่วนมากไปกับการเรียนพิเศษตามค่านิยมของกลุ่มเพื่อนและผู้ปกครอง ทำให้ผู้เรียนไม่ยอมเสียสละที่จะเข้าร่วมกิจกรรม

ด้วยเหตุที่นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมมีพื้นฐานความรู้ทางภาษาอังกฤษไม่ดีนัก ครูผู้ฝึกจึงจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาภาษาอังกฤษด้วยการเล่านิทาน 6 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน มี 6 ขั้น ดังนี้

1. กิจกรรมละลายพฤติกรรม

จากกลุ่มผู้สนใจที่สมัครเข้าร่วมกิจกรรมซึ่งส่วนมากเป็นผู้มีพื้นฐานความรู้ทางภาษาอังกฤษน้อย จึงจำเป็นต้องสร้างความไว้วางใจและดึงดูดความสนใจให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง กิจกรรมในขั้นตอนนี้เป็นการฝึกการแสดงออกของนักเรียนในขั้นต้น กิจกรรมจึงมุ่งเน้นความสนุกสนานและสร้างความไว้วางใจระหว่างนักเรียนและครูผู้สอน ดังนั้นในกิจกรรมนี้ผู้สอนจำเป็นต้องเปิดตัวตนโดยการเข้าร่วมทำกิจกรรมกับนักเรียนในทุกขั้นตอน โดยกิจกรรมจะเริ่มที่ผู้สอนทุกครั้ง กิจกรรมตัวอย่างสำหรับขั้นตอนที่ 1 ได้แก่

1.1 การแนะนำตนเองพร้อมท่าทางประกอบ กิจกรรม People to people

1.2 ทบทวนคำศัพท์เกี่ยวกับร่างกายด้วยการเล่นอย่างสนุกสนานหรือกิจกรรม buffalo champion เพื่อทบทวนการนับจำนวน ในขั้นตอนนี้ผู้สอนจะใช้ภาษาอังกฤษเฉพาะคำศัพท์ในกิจกรรมที่เล่นเท่านั้น สิ่งที่เกิดขึ้นเพื่อเป็นการสร้างความมั่นใจในการแสดงออกแก่นักเรียน

2. กิจกรรมเรียนรู้เกี่ยวกับตนเองและผู้อื่น

เมื่อผู้เรียนเกิดความไว้วางใจครูผู้สอน และพร้อมจะทำกิจกรรมต่อไปแล้วครูจะเริ่มให้นักเรียนฝึกกิจกรรมให้ผู้เรียนเข้าถึงความรู้สึกของตนเองและผู้อื่น เช่น กิจกรรมการขอให้ผู้เรียนพูดคำเพียงคำเดียวคือ คำว่า "Please" แล้วแสดงให้ดูของตนเองให้ดูว่าเป็นสิ่งที่อยากได้จริง ๆ กิจกรรมเล่าเรื่องที่ดีที่สุดและเลวร้ายที่สุดในชีวิตดังนี้

2.1 ให้นักเรียนจับคู่

2.2 แต่ละคู่ผลัดกันแสดง และเล่าเรื่องด้วยภาษาไทยให้คู่ของตนถึงสิ่งที่ตนคิดว่าดีที่สุดและเลวร้ายที่สุดในชีวิต โดยใช้เวลา 10 นาที

2.3 เมื่อนักเรียนฝ่ายที่เล่าเรื่องเล่าเสร็จแล้ว ให้นักเรียนที่เป็นฝ่ายฟังออกมาเล่าเรื่องของเพื่อนเสมือนตนเองเป็นคนคนนั้น

กิจกรรมนี้นักเรียนจะได้เรียนรู้บุคลิกภาพ ความคิดเห็นจากผู้อื่น ทั้งนี้ครูผู้สอนจะต้องคอยกำกับให้นักเรียนที่เป็นผู้ฟังจดจำท่าทางและเรื่องจากนักเรียนที่เป็นผู้เล่าเรื่อง ทั้งนี้ในขั้นตอนนี้ผู้สอนยังคงไม่เน้นการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อให้นักเรียนพัฒนาการกล้าและแสดงออกโดยไม่กังวลกับการใช้ภาษาอังกฤษ

3. การฝึกการออกเสียง

ขั้นตอนนี้เป็นการฝึกการออกเสียงที่ถูกต้องให้กับนักเรียน ครูจะฝึกให้นักเรียนเรียนรู้วิธีการหายใจที่ถูกต้อง ฝึกการออกเสียงที่มาจากท้อง ไม่ใช่การออกเสียงจากลำคอ ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนสามารถออกเสียงได้ชัดเจน เสียงไม่ขาดตอน กิจกรรมในขั้นตอนนี้ ได้แก่ กิจกรรมกำหนดลมหายใจ กิจกรรมฝึกเสียงพื้นฐาน อา อี อุ เอ โอ และการฝึกเสียงที่ต้องกักลม อะ อู อี เอะ โอะ นอกจากนี้แล้วผู้เรียนจะได้เรียนรู้การใช้รูปปากที่ชัดเจน ซึ่งจะมีผลอย่างยิ่งต่อผู้ฟังที่นั่งอยู่แถวหลัง หากผู้ฟังได้ยินไม่ชัดเจน ก็สามารถจะคาดเดาจากลักษณะของรูปปากได้ นอกจากนี้แล้วยังเป็นการฝึกให้นักเรียนออกเสียงภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง เช่น กิจกรรม Sound of silence, English chants ขั้นตอนนี้ นักเรียนจะเข้าสู่กิจกรรมภาษาอังกฤษมากขึ้น

4. การฝึกการแสดงออกทางสีหน้า ท่าทาง

เมื่อผู้เรียนได้เรียนรู้การออกเสียง และมีความคุ้นเคยกับการแสดงออกต่อหน้าคนอื่นแล้ว ครูผู้สอนจะเริ่มกิจกรรมการแสดงออกทางสีหน้า โดยการเริ่มให้นักเรียนฝึกการแสดงออกเป็นกลุ่มใหญ่ในขั้นแรกด้วยกิจกรรม Set up a factory และกิจกรรมลอยกระทง แล้วตามด้วยกิจกรรมแสดงกลุ่มที่เล็กลงเรื่อย ๆ เช่น กิจกรรม Turn to be กิจกรรมที่กล่าวมานี้ จะแบ่งนักเรียนเป็นกลุ่ม ๆ ให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นร่วมกันเพื่อเป็นทุกคน ในกลุ่มให้เป็นโรงงานอุตสาหกรรมที่กลุ่มเลือกเอง ให้ทุกคนรวมตัวกันเพื่อเป็นกระถางหรือแปลงร่างคนในกลุ่มให้เป็นสิ่งของตามคำศัพท์ที่ครูกำหนดให้ จำนวนของนักเรียนในกลุ่มขึ้นกับความซับซ้อน ของสิ่งของจากคำศัพท์ กิจกรรม เมื่อครูผู้สอนเห็นสมควรจะเริ่มให้กิจกรรมที่นักเรียนแสดงเดี่ยว เช่น กิจกรรม animal act เป็นต้น

5. กิจกรรมการฝึกอ่านนิทาน

กิจกรรมฝึกอ่านเป็นกิจกรรมที่เริ่มเข้าสู่ภาษาอังกฤษเต็มรูปแบบ และได้ดำเนินฝึกกิจกรรมจนนักเรียนกล้าแสดงออกพอสมควรแล้ว ครูผู้สอนจะให้เรื่องที่อ่านเป็นภาษาไทยในขั้นต้น เพื่อให้ให้นักเรียนเข้าถึงอารมณ์ความรู้สึกของตัวละครและเรื่องที่อ่าน เริ่มต้นการฝึกด้วยการให้นักเรียนนั่งเป็นวงกลม อ่านเรื่องที่อ่านเป็นภาษาไทยด้วยน้ำเสียงและอารมณ์ตามเรื่อง โดยครูกำหนดให้นักเรียนอ่านตามจำนวนตัวละครในเรื่องเป็นช่วงๆ เมื่อผู้เรียนเข้าใจเรื่องที่อ่านดีแล้ว ครูเปลี่ยนเรื่องที่อ่านเป็นภาษาอังกฤษ ขั้นเริ่มต้นนี้มุ่งหวังให้นักเรียนสนุกสนานกับเรื่องที่อ่าน การใช้เรื่องที่เป็นภาษาไทยก่อนช่วยให้นักเรียนเข้าใจเรื่องที่อ่านในเวลาอันรวดเร็ว และทำให้นักเรียนไม่เบื่อเรื่องที่อ่าน เมื่อจบขั้นตอนนี้ครูฝึกเพิ่มโดยให้ผู้เรียนเลือกเรื่องที่ตนเองสนใจจากหนังสือหรืออินเทอร์เน็ต แล้วนำเสนอในคราวต่อ ๆ ไปทีละคน จนนักเรียนได้เรื่องที่เหมาะสมกับตนเอง

6. กิจกรรมฝึกเล่านิทาน

ให้นักเรียนฝึกเล่านิทานที่คัดเลือกแล้วต่อหน้าเพื่อน ๆ ในกลุ่มทีละคน ครูผู้ฝึกคอยเสริมแรงด้วยการชมและให้คำแนะนำข้อควรแก้ไข เรื่องการออกเสียง ลีลา ท่าทาง เมื่อนักเรียนแก้ไขเรียบร้อยแล้วให้นักเรียนฝึกเล่าต่อหน้ากลุ่มอื่น ๆ

การฝึกซ้ำ ๆ เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับผู้เรียนที่จะฝึกเพื่อเข้าสู่การแข่งขันหรือแม้แต่ผู้เรียนทั่วไป เพราะการฝึกฝนจะช่วยเพิ่มความมั่นใจในการเล่าเรื่องให้ผู้เล่าและส่งผลให้เล่าเรื่องได้ดี อีกทั้งยังช่วยพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ที่จะแสดงออกด้วยวิธีการของตนเอง

หมายเหตุ

กิจกรรมต่าง ๆ ที่ระบุไว้ในกิจกรรมสามารถสอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่

อาจารย์เกศินี กิจสาธิตี กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนสารคามพิทยาคม

E_mail: ajarnmam@gmail.com, ajarnmam@hotmail.com

Mobile: 08-3034-5762

ภาคผนวก

Some Websites for Future References

Material Resources

- Handout No. 1 : <http://www.storytellingarts.org/pdfs/TeachingStorytelling2007.pdf>
- Reasons For Teaching Storytelling <http://www.tampastory.org/downloads/manual.pdf>
- Tampa-Hillsborough storytelling Festival Coaching manual

Aesop's Fables from <http://www.storyit.com>

Story Telling Techniques, Games, Tools, Lesson Plan

<http://www.storytellingarts.org>

<http://www.tampastory.org>

<http://www.storytellingarts.org/pdfs/TeachingStorytelling2007.pdf>

Reading Stories online

<http://www.childhoodreading.com>

<http://www.myths.e2bn.org/index.php>

<http://www.readinga-z.com>

Stories in Animation

<http://www.umass.edu/aesop>

<http://www.myths.e2bn.org/index.php>

คณะผู้จัดทำ

คณะกรรมการที่ปรึกษา

นายการุณ สกุลประดิษฐ์
นางวัฒนาพร ระงับทุกข์
นายบุญรักษ์ ยอดเพชร

เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
ที่ปรึกษาด้านมาตรฐานการศึกษา สพฐ.
ผู้ช่วยเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

คณะผู้จัดทำต้นฉบับ

นางสาววารุณี สุรังสี
นางทวิณห์ ปิยะสิงห์
นางศิริพร พานิชเจริญ
นางสุวรรณี ทับทิมโต
นางวันทนี สถาพรพิบูลย์

โรงเรียนชลราษฎรบำรุง
โรงเรียนพิบูลย์วิทยาลัย
โรงเรียนศึกษานารี
โรงเรียนพระปฐมวิทยาลัย
โรงเรียนนครสวรรค์

คณะประสานงานการจัดทำต้นฉบับ

นางยุวดี อยู่สบาย
นางสาวพุทธรักษา เรืองอาจ
นายสมยศ ฝูงชมเชย

นักวิชาการศึกษาชำนาญการพิเศษ
นักวิชาการศึกษาชำนาญการพิเศษ
นักวิชาการศึกษาชำนาญการ

คณะบรรณาธิการ

นางวรรณษา ช่องดารากุล

นางยุวดี อยู่สบาย
นางสาวพุทธรักษา เรืองอาจ
นางสาวอุศณา ลาภประเสริฐพร
นางสาวสุชาดา กังวาลยศศักดิ์

นักวิชาการศึกษาชำนาญการพิเศษ
ผู้อำนวยการสถาบันภาษาอังกฤษ
นักวิชาการศึกษาชำนาญการพิเศษ
นักวิชาการศึกษาชำนาญการพิเศษ
นักวิชาการศึกษาชำนาญการพิเศษ
นักวิชาการศึกษาชำนาญการ

คณะประสานการพิมพ์และเผยแพร่

นางสาวพุทธรักษา เรืองอาจ

นายสุรศักดิ์ ศรีสวัสดิ์

นางสาวดารุวรรณ ศรีแก้ว

นางสาวสุวรรณา พวงลัดดา

นางสาวณัฏฐมนต์ บัวเงิน

นางสาวกมลวรรณ กระช่วยขึ้น

นางสาวจิรนนท์ ทองโกมุท

นางสาววันทิวา สอนน้อย

นางสาวพัชัญญ์กร คุ่มกระจ่างสีห์

นักวิชาการศึกษาชำนาญการพิเศษ

นักวิชาการศึกษาชำนาญการ

นักวิชาการศึกษาปฏิบัติการ

เจ้าพนักงานธุรการปฏิบัติงาน

เจ้าหน้าที่บันทึกข้อมูล

เจ้าหน้าที่บันทึกข้อมูล

เจ้าหน้าที่บันทึกข้อมูล

เจ้าหน้าที่บันทึกข้อมูล

เจ้าหน้าที่บันทึกข้อมูล